

KOMMUNISTISK POLITIK

Billy Koppel (Catbird) på Fredsfestival 2005, Karensminde Kulturhus 21. maj

*FOR AT VÆRE MENNESKE TRÅDTE JEG IND,
SYNGENDE BLANDT FLAMMERNE... (NERUDA)*

Nr. 11

9. årg.

2005

27. maj -

9. juni

Støttepris 12 kr.

TEMA: STØT DEN IRAKISKE MODSTAND!

- Nedtur s. 2 ● I den sorte gryde s. 3 ● NON! fra de franske arbejdere s. 4 ●
George Bush støtter EU-forfatningen s. 6 ● Fagtoppene og unionen s. 8 ●
Et brag af en Fredsfestival 2005 s. 10 ● Gode lyttere s. 11 ●
Erik Stinus: Hammerslag s. 12 ● Irak: Folkets støtte s. 14 ●
USA, terror og Irak s. 15 ● Støt modstanden s. 17 ● Opstand Afghanistan s. 18 ●
IKMLPO: Sejren over fascismen s. 20 ● Debat s. 22 ● Nedtælling s. 24

Nedtur

KOMMUNISTISK POLITIK

Projekt 'Europas Forenede Stater' står over for en af sine største kriser nogensinde, hvis meningsmålingerne op til den franske og hollandske folkeafstemning holder. I begge lande er der få dage før afstemningen et flertal for Nej. Det vil betyde en nedtur for de europæiske monopoler, deres politikere og medier, som kan blive lige så betydningsfuld som den økonomiske krise, euroland er sunket ned. I første kvartal af 2005 vil den økonomiske vækst være på højst 0,5 pct. - det vil sige stagnation og reelt tilbagegang. Den officielle arbejdsløshed i eurozonen ligger på 8,9 pct. - og den reelle er langt højere. Det er nedtur for det store nyliberale projekt, der har forsøgt at overbevise arbejderne og folkene i unionen om, at netop gennemførelsen af de nyliberalistiske doktriner, stadfæstet i tidligere EU-traktater og nu kanoniseret i unionsforfatningen, vil sikre arbejde, velfærd og social fremgang. Virkningerne har været de stik modsatte: øget arbejdsløshed og velfærds-slagtinger i et blodbad på sociale ordninger som pensioner og dagpenge i de gamle unionslande. Over for denne realitet har de nyliberalistiske unionspolitikeres eneste svar været: 'Mer af samme medicin', som ikke virker - mer nyliberalisme, flere privatiseringer, mer social dumping - lavere løn, højere pensionsalder, lavere pension og understøttelser (kaldet 'velfærdsreform').

Det er ikke mindst reaktionen mod denne økonomiske politik til gavn for monopolerne og deres profitter, som er baggrunden for den stærke modstand mod unionsforfatningen i Frankrig og Holland og mange andre lande. Det er i sidste ende et udtryk for den voldsomme skærpelse af kampen mellem arbejde og kapital, af klassekampen mellem arbejderne og de arbejdendes brede lag på den ene side og monopolkapitalen og dens støtter på den anden.

De danske folkeafstemninger om Maastricht og euro, og det svenske Nej til euroen, afspejlede klare klassevalg, det klassebestemte Nej, uanset hvordan argumenterne faldt. I Frankrig 2005 står det soleklart, at det handler om et stort slag mellem arbejderne og det herskende borgerskab.

Denne afgørende kendsgerning søges tilsløret, det bedste Unionspolitikkerne og den købte monopolpresse formår. En af metoderne hertil er at fokusere på den brogede sammensætning af Nej-siden - og ikke mindst den kendsgerning, at ekstreme højrepartier som Le Pens Front National og Pia Kjærsgårds Dansk Folkeparti er modstandere af unionsforfatningen. Det er indlysende, at det giver en ideologisk og politisk delt Nej-side. Det forklares ved, at disse populistiske højrepartier appellerer til arbejderklassen med en snæver nationalistisk og fremmedfjendsk ideologi og politik, mens de reelt prøver at binde klassen til imperialismen og dens aggressive globale krigskurs. Det er også det, som gør en egentlig politisk alliance mellem den brede folkelige og arbejderklassebaserede EU-modstand og disse reaktionære partier umulig.

Mens mens borgerpressen og unionspolitikkerne sætter fokus på modsætningerne på Nej-siden fortier de, at Ja-siden rummer nok så dybe indre modsætninger og mangler indre logik. I Danmark ser vi en classesamarbejdsalliance mellem Foghs pro-amerikanske imperialistregering og socialdemokratiet og SF. Bush's trofaste krigskammerat Anders Fogh ser ingen modsætning mellem et stærkt USA og en stærk Union. De bygger på 'de samme værdier', hedder det igen og igen - nemlig nyliberalisme, militarisme og forestillingen om at være den globale civilisations centrum med ret til at påtvinge resten af verden sin vilje. På den anden side påstår socialdemokraterne og ikke mindst SF, at EU og unionsforfatningen udgør en 'modvægt' til USA, at Europas Forenede Stater af gamle kolonimagter har en helt anden karakter end det aggressive imperialistiske USA. Det hænger ikke sammen - og alligevel befinder begge parter sig på samme side i en fasttømret alliance for at overtale en skeptisk arbejderklasse og befolkning til at sige Ja til forfatningen. Også dette kan kun forstås ud fra en klasseanalyse og klassekampsbetragtning. Socialdemokraterne og socialisterne har en rigtig dårlig sag: De søger at binde arbejderklassen til de europæiske monopolars projekt - mod dens grundlæggende interesser - i classesamarbejdspolitikens navn og ånd. Og de er ved at blive afsløret på fersk gerning ...

Redaktionen 24. maj 2005

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 450 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 3. juni 2005

I den sorte gryde: Bush i DK

I sidste uge dumpede Anders Fogh Rasmussen endnu engang ned i den sorte gryde kaldet 'Det Hvide Hus'. At dyppes i den er en store ære der kun tilkommer de allernærmeste venner af den amerikanske præsidentfamilie og derudover kun få vigtige statsoverhoveder, der skal handles med. Fogh kommer der mindst en gang om året - det var fjerde gang, siden han blev regeringschef. Det er et udtryk for, at han er en betroet mand for Bush.

Det er vigtige sager, der er på dagsordenen, når Fogh besøger USA, og han vender altid tilbage til statsministeriet, fuld af inspiration og nye opgaver. Hans første besøg fandt sted i marts 2002, da Bush havde besluttet sig for at gå i krig mod Irak og søgte partnere, ikke mindst blandt EU-landene. Danmark skulle være formandsland - og Fogh udførte opgaverne til punkt og prikke, da han forhindrede en samlet modstand fra EU-landene mod Irak-krigen i at blive formuleret, og spændte Danmark for den amerikanske krigsvogn, vi ikke siden er sluppet fra.

George Bush kunne endnu engang takke den danske statsminister for veludført lakajtjeneste - og forærede ham et par symbolske løbesko. Danmark sidder igen på en vigtig international post - og denne gang skal Fogh bruges til at gennemføre amerikansk politik i Sikkerhedsrådet og som formand for FN's antiterrorkomité. I den sorte gryde er der blevet fastlagt nogle opgaver, som skal sikre en lettere gang gennem verden og FN for USA's drøm om verdensherredømme, i strid med verdensorganisationens formål og charter.

Danmark skal bl.a. dæmme op for anklagerne mod USA for at føre ulovlige krige og overskride al international lov i den såkaldte 'krig mod terror', som igen har knæsat tortur som en 'accepteret' magtbrug (efter

at det blev noget miskrediteret af fascismen) og tilsidesat alle menneskerettighedsprincipper i denne 'krig'. Danmark skal udover at støtte USA i FN's sikkerhedsråd (også ved at forhindre sikkerhedsrådet i at behandle, hvad USA ikke ønsker behandlet) sikre, at FN's antiterrororganer bliver et direkte redskab i den amerikanske 'krig mod terror'.

Den danske regering har for længst forstået direktivet og gjort det klart, at det bliver fulgt.

KOMMENTAR

Beredvilligheden blev understreget af, at Foghs parti Venstre umiddelbart før besøget i den sorte gryde (via angrebsordfører Troels Lund-Poulsen) offentliggjorde et udspil om, at Danmark (læs: USA) skal kunne føre krige uden om FN mod såkaldte 'slyngelstater'. Forslaget skal med tilbagevirkende kraft legitimere den ulovlige Irak-krig, som endnu savner sin Nürnberg-proces - og det skal bane vejen for en hel stribe af nye aggressionskrige under 'Frihedsgudindens' førerskab og med 'Den lille havfrue' på slæb. Det er en politik, som bryder radikalt med det officielle Danmarks politik igennem mere end et halvt århundrede: at FN er verdenssamfundets øverste myndighed og den eneste faktor, der kan sanktionere en krig, som ikke udløses af et direkte angreb på et land.

Manøvren kaldes et 'udspil', et 'for-

slag'. Den er noget andet: en gave til Bush, en forberedelse af den danske offentlighed på de beskidte aftaler, der er blevet indgået i Washingtons sorte gryde - under låg.

Anders Fogh Rasmussen deler utvivlsomt George Bush's syn på Jalta-aftalen, der lagde fundamentet for verdensordenen i sidste halvdel af det 20. århundrede og tildelte FN og international lov en afgørende rolle i verdenssamfundet. Den danske statsminister kan endnu ikke sige det, men han kan heller ikke sige, at han ikke har opgivet tanken om minimalstaten - selvom han realiserer den.

Op til Foghs USA-besøg begik en anden af USA's trofaste allierede i kampen mod terror, den uzbekiske præsident Islam Karimov en barbarisk massakre på sit folk, da han slagtede omkring 700 demonstranter. Karimov praler af sit venskab med Bush og sine besøg i Det Hvide Hus, og amerikanske ministre og kongresmedlemmer drager i stort tal på genbesøg i Tashkent og hylder hans 'demokratiske sindelag'. Den amerikanske tavshed (og medietavsheden) om massakren i Uzbekistan afslører kun alt for tydeligt, hvad det er for nogle retter, der tilberedes i den sorte gryde, fedtet ind i rigtig olie og 'demokratisk' friture.

Nu kommer Bush så til Danmark den 6. juli for at genbesøge sin åndsfælle og prøvede krigskammerat. Den sorte gryde med dens ulækre indhold vælter frem: det kaldes også transatlantisk alliance eller transatlantisk partnerskab. Også dér spiller den danske statsminister en vigtig rolle i sine løbesko.

Han må hellere beholde dem på - for hele det progressive Danmark - fra krigsmodstandere til antiglobaliseringsfolk, fagforeninger og unionsmodstandere - vil være på gaden mod Bush og Fogh.

'NON' fra de franske arbejdere

Et overvældende flertal af de franske arbejdere siger 'Non' til unionsforfatningen ved folkeafstemningen 29. maj

Den franske folkeafstemning om unionsforfatningen følges med intens spænding. Et fransk Nej vil kaste både forfatningsprojektet og hele unionen ud i en større krise.

Tre dage senere skal hollænderne stemme. De seneste målinger har vist et solidt Nej-flertal der på omkring 60 procent.

Den vanskelige situation for unionen forstærkes af, at den tyske kansler Gerhard Schröder har lidt et nyt delstatsvalg nederlag på grund af gennemførelsen af EU's nyliberale reformer igennem 'Agenda 2010' (Hartz IV) og derfor udskriver parlamentsvalg til efteråret.

Et fransk ja til unionsforfatningen er en afgørende brik for den planlagte opbygning af EU som en nyliberalistisk, militaristisk supermagt. Derfor er hele det europæiske establishment gået i panik ved udsigten til et Nej. Det har gennemført en uhørt indblanding og brugt enorme ressourcer for at påvirke de franske vælgere til at stemme Ja.

APKs franske broderparti PCOF slås for et progressivt og internationalistisk 'NON'

Et progressivt og internationalistisk Nej

De danske og europæiske medier kontrolleres som bekendt af Ja-siden – det vil sige af de europæiske monopoler – og de har traditionelt gjort et stort nummer ud af at fremstille ikke mindst den franske unionsmodstand som højreorienteret, nationalistisk og ekstremistisk. Jean-Marie Le Pen (Pia Kjærsgårds lidt mere ekstreme franske modstykke) har gennem årene fået lov til at tegne den

franske EU-modstand i de internationale medier.

Det er der ved at blive lavet om på, for det går ikke længere at skjule, at den franske Nej-side bæres frem af arbejdere. Det er ikke et snævert småborgerligt, nationalistisk og fremmedfjendsk Nej, men derimod et klassebestemt, progressivt og internationalistisk Nej.

Ved alle folkeafstemninger tæller enhver stemme naturligvis lige meget, uanset motiverne til at stemme Ja eller Nej. Og for både Ja- og Nej-siden gælder det om at sikre et flertal. Det forhindrer ikke, at der på begge sider stemmes med forskellige begrundelser, og at der foregår en ideologisk og politisk klassekamp ikke bare mellem lejrene, men også inden for dem.

Den franske unionsforfatningskamp har imidlertid trukket de grundlæggende klasseinteresser tydeligere op end nogensinde – at det er monopolernes forfatningsprojekt mod arbejdernes interesser. Derfor bliver det franske socialistpartis forræderiske rolle som afgørende Ja-parti så tydelig, og derfor bliver dets krise mindst lige så dyb som det danske socialdemokratis efter afstemningen om dansk medlemskab i 1972, uanset udfaldet af afstemningen.

Nej til den reaktionære EU-forfatning! Længe leve den internationale solidaritet!

Udtalelse fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og organisationer:

Den Europæiske Union har taget endnu et skridt på vejen mod at blive en supermagt, som konkurrerer med den amerikanske imperialisme og de øvrige imperialistmagter, og som undertrykker folkene i de nykoloniale lande, især i Afrika.

Med udvidelsen af EU til 25 medlemmer er processen med ratificering af forfatningen begyndt. Denne forfatning bekræfter den nyliberale karakter af konstruktionen, som opfylder de store monopolars anvisninger.

Dette er et nyt skridt efter gennemførelsen af det indre marked og indførelsen af euroen. Det vil forstærke arbejdernes indbyrdes konkurrence, betyde lønnedgang og en almindelig afmontering af sociale og faglige rettigheder, og det vil forstærke privatiseringsprocessen.

Forfatningen søger at give Den Europæiske Union militær kapacitet til at understøtte de europæiske monopolars

økonomiske interesser i hele verden.

Forfatningen koncentrerer politisk magt i hænderne på de store imperialistiske landes bourgeoisie. Den er en trussel mod folkenes demokratiske rettigheder.

Den folkelige modstand mod denne forfatning udvikler sig over hele Europa.

*Sammen med arbejderklassen og folkene i Europa siger vi
**Nej til monopolernes og reaktionens EU!
Nej til forfatningen! Ja til international solidaritet!***

Ecuador November 2004

Massivt Nej fra arbejderne

Ifølge en meningsmåling for nylig i avisen Le Figaro siger hele 83 procent af dem, som i Frankrig kaldes 'les ouvriers' (arbejderne), at de vil stemme Nej til unionsforfatningen. Betegnelsen 'ouvriers' bruges i Frankrig først og fremmest om en gruppe arbejdere i den private sektor, især i manuelle fag såsom industriarbejdere.

Disse arbejdere udgør selvfølgelig hverken hele den franske arbejderklasse eller halvdelen af vælgerne, men et massivt Nej fra arbejdspladserne og fra gulvet kan vælte forfatningsprojektet. Det er kernen i den franske modstand, og den er traditionelt venstreorienteret, socialistisk og kommunistisk orienteret.

Der foregår også en intens kamp om ungdommen. Ud over det synlige klasseskel tegner der sig også et generationskel ved afstemningen. Ifølge en meningsmåling i Le Monde (som samlet gav 53 pct. Nej og 47 pct. Ja) viste, at der blandt dem over 50 er et stort og stabilt Ja-flertal, blandt dem over 65 på hele 57 pct. Blandt dem under 50 år siger imidlertid 60 pct. eller flere Nej. Hos de yngste stemmeberettigede (18-24) er Nej-andelen på 62 pct. og blandt de 25-34-årige er den på 59 pct.

De franske arbejdere og den franske ungdom kan endnu engang vise resten af de europæiske arbejdere vejen frem – med et NON.

Afdankede guru'er

Toni Negri m.fl. vil have fransk ja

I et interview med den radikale franske ja-avis Liberation, som prøver at få venstrefløjens intellektuelle til at elske unionen, opfordrer den forhenværende guru for antiglobaliseringsbevægelsen, italieneren Toni Negri, forfatteren af *Imperiet*, franskmændene til at stemme ja til unionsforfatningen.

Negri forsøger ikke engang at skjule forfatningens ekstremt liberalistiske og imperialistiske karakter. Han giver åbent som motivation 'at få nationalstatens lort til at forsvinde' og at han vil stoppe 'tilbageslaget', som de amerikanske imperieplaner udgør.

Negris Clinton-agtige drømme om en globaliseret kapitalisme uden nationalstater, som ville forvandle sig til et frigørelsens rige, forsvandt, da den virkelige kapitalisme tog form af det amerikanske imperium. Og Negri forvandlede sig til en apologet for de multinationales union og EU-kommissionen i Bruxelles.

Også afdankede tyske 'venstrefløj'-guruer er spillet på banen i den franske valgkamp.

Jürgen Habermas, Günther Grass, Wolf Biermann og flere andre prominente tyske intellektuelle har i et åbent brev i Le Monde meddelt, at hvis Frankrig stemmer nej, vil det være ensbetydende med, at fornuften kapitulerer, og at oplysningens store fædreland begår

Eks-ikon Toni Negri

forræderi mod sine egne idealer. Som det hedder i brevet: "Vi beder jer indtrængende om at modsætte jer, at Frankrig, oplysningens klassiske fædreland, forråder fremskridtet."

Disse patetiske intellektuelle er pynt og lagkage på et euro-Socialdemokrati, som er gået i panik ved udsigten til et fransk nej, og som har mobiliseret hærskarere af ja-socialdemokrater til at overtale franskmændene til at stemme ja. 35 af slagsen med formand Poul Nyrup Rasmussen stillede op for at støtte socialistpartiets leder Francois Holland i hans kamp for at overbevise sine egne forfatningskritiske vælgere og et splittet parti om, at de skal stemme ja. Nyrup forsøgte som bekendt også at få danskerne til at stemme ja til euroen. Ingen her har fortrudt Nej'et i 2000.

EU-nævnet har øremærket to millioner til ja-siden

Nævnet til Fremme af Debat og Oplysning om Europa, det såkaldte EU-nævn, har offentliggjort sin første bevillingsrunde i år. Heraf fremgår det, at langt over to millioner kroner går til erklærede EU-positive organisationer, medens kun omkring en halv million kroner går til erklærede EU-kritiske organisationer.

- Det er svært at vurdere samtlige af de 86 ansøgninger, som nævnet har imødekommet, men tendensen er samlet set tydelig. EU-nævnet har valgt at forgyldte ja-siden kun lidt over fire måneder før den danske folkeafstemning om EU-grundloven, udtaler Karina Rohr Sørensen, talsperson for Folkebevægelsen

mod EU, og spørger:

- Skræmmer de franske og hollandske meningsmålinger så meget, at reel åben og demokratisk debat nu må vige i Danmark?

- Da Europaudvalget før årsskiftet ændrede aftalen om Finanslovens midler til EU-oplysning, blev de to tværpolitiske EU-kritiske bevægelser, Folkebevægelsen mod EU og JuniBevægelsen, beskåret med over 1,2 millioner kroner. Til gengæld lovede den daværende formand for Folketingets Europaudvalg, socialdemokraten Claus Larsen-Jensen, at der ikke længere var øremærket 1.066.000 kroner til den EU-positive organisation Europabevægelsen. Men virkeligheden har nu vist, at hans ord intet var værd, konstaterer Karina Rohr Sørensen og fortsætter:

- I den nye bevillings organisationspulje er samtlige EU-kritiske organisationer blevet afvist, medens Europabevægelsen med 1.600 medlemmer får 1.000.000 kroner og den mindst lige så EU-begejstrede forening Nyt Europa med 600 medlemmer får 800.000 kroner. Folkebevægelsen mod EU har 4.000 medlemmer, og JuniBevægelsen har 2.600 medlemmer. Vores beskårede andel af partipuljen er på 458.000 kroner til hver. Sådan kan man også undergrave ytringsfrihed.

Modvægt til hvad?**George Bush støtter EU-forfatningen**

George W. Bush er en af de få internationale politikere, der ikke har blandet sig i den franske gys om unionsforfatningen ved at give den sin erklærede støtte. Det er garanteret klogt, for en anbefaling til franskmændene om at stemme ja ville utvivlsomt afgøre sagen til fordel for et NON. Den mest upopulære mand i Europa – ved siden af Ariel Sharon måske – har ikke villet citeres for det.

Hvis USA støtter unionsforfatningen, ville også et af de væsentligste argumenter for et såkaldt 'venstrefløjs-ja', 'et progressivt ja' til unionen forsvinde: nemlig at den forenede stormagt EU udgør en modvægt til det aggressive imperialistiske USA på globalt plan.

Fremstillingen af EU som den 'moraliske supermagt' og som en positiv faktor i verdenspolitikken er et af de væsentligste argumenter, de socialdemokratiske og socialistiske tilhængerpartier, euro-fagforeninger og deres halehæng af afdankede intellektuelle bruger for at sælge forfatningen og unionsprojektet. Mogens Lykketoft har uafbrudt kværnet det, og Helle Thorning vil gentage det til ulidelighed, ligesom det har været Holger K Nielsens hovedargument for SF's omfav-

nelse af forfatningen.

Men George Bush og hans imperialistiske, militaristiske og nyliberalistiske USA støtter både unionsforfatningen og unionen!

Den amerikanske præsident har bare ladet sin nye udenrigsminister Condoleezza Rice udtrykke det ... og prøvet at undgå, at der var nogen, der hørte om det, for det er næsten blevet fortiet i de europæiske medier.

Den 11. februar 2005 sagde Rice i et interview til Financial Times:

'Efterhånden som Europa forener sig endnu mere og har en fælles udenrigspolitik – jeg forstår, hvad der vil ske med forfatningen, og at der vil være reel enhed under en udenrigsminister – det tror jeg også vil være en meget god udvikling. Vi må konstant minde alle om, at der ikke består nogen konflikt mellem en europæisk identitet og en

transatlantisk identitet.'

Det er ikke bare generelle fraser, men en konkret stillingtagen for unionsforfatningen.

Den er – ikke mindst af taktiske hensyn – ikke siden blevet gentaget så klart. Efter et møde med den franske udenrigsminister Michel Barnier den 2. maj, da tingene var begyndt at brænde på i Frankrig, nøjedes Rice med udtalelser om, at et stærkt, forenet og demokratisk Europa (læs EU) 'kun kan være af det gode for fremskridtets og demokratiets fremmarch i verden'. Hun tilføjede:

'USA har fra den allerførste begyndelse støttet den europæiske integration. Vi ønsker at se det europæiske projekt lykkes, fordi et stærkt Europa vil være godt for demokratiets kræfter.'

Da George W. Bush og Anders Fogh Rasmussen mødtes i Det Hvide Hus i sidste uge, kunne de således også konstatere, at venskabet er fasttømret og ubrydeligt, i krig og plyndring, i 'Det Europæiske Hus'.

Det militaristiske og nyliberalistiske EU er og kan fremover være en partner, godt nok en juniorpartner, i imperialismens fælles globale korstog mod verdens folk og nationer.

Nej til Krigs landsmøde 2005: Afvis militariseringen af EU

De danske krigsmodstanderes paraplyorganisation besluttede på sit landsmøde den 22. maj at gå ind i debatten om til folkeafstemningen om EU-forfatningen for at påvise, at forfatningstraktaten lægger op til øget militarisering og åbner mulighed for, at EU fører uprovokerede angrebskrige af samme slags som i Irak.

Nej til krig vil blandt andet understrege, at EU-forfatningen pålægger hvert enkelt medlemsland konstant at opruste, at den fastslår, at der skal oprettes en operativ udrykningsstyrke, der kan føre krig uden for unionen, og at der på sigt skabes et fælles militær for alle unionslandene – at de nationale styrker underlægges en centraliseret unionskommando.

Nej til krigs landsmøde fordømte samtidig forlængelsen af den danske deltagelse i besættelsen af Irak, som folketinget vil beslutte den 31. maj – imod hvad flertallet af den danske befolkning ønsker. Kampagnen for at trække de danske tropper ud af Irak og stoppe besættelsen af Irak er fortsat hovedopgaven for Nej til krig.

Op til folketingsbeslutningen vil Nej til krig overrække regeringen tusindvis af underskrifter med dette krav, indsamlet på gader og stræder ved lokalkomiteernes fremstød landet over.

Landsmødet drøftede en række nye aktiviteter og initiativer for det kom-

mende år og valgte en ny landsdækkende koordinationsgruppe. Jørn Andersen (IS), Helge Bo Jensen (Enhedslisten), Henning Paaske (Fyn) og Sammi Alaa (Komiteen for et Frit Irak) fortsætter fra den gamle koordinationsgruppe, mens bl.a. Dorte Grenaa (APK) og Helene Caprani (DKP/ML) af arbejdsmæssige årsager ikke stillede op til genvalg. Blandt de nyvalgte til koordinationsgruppen er Carsten Andersen (Nej til krig og terror, Århus), Gerd Berlev (Valby-Sydvest mod krig), Lene Juncker (Nej til krig, Fyn), Mikael Hertoft (EL) og Finn Hermann (EL).

Hvornår aftalte Fogh Danmarks krigsdeltagelse med George W. Bush?

Den 1. maj offentliggjorde den engelske avis Sunday Times et tophemmeligt memo fra Downing Street, dateret 23. juli 2002, fra et møde mellem Tony Blair og hans politiske og militære topchefer og efterretningsbosser, den britiske krigsstabs inderkreds. Det fremgår utvetydigt af denne, at Bush ville udløse en krig mod Irak, og at Blair og hans topfolk var med. Mødet beskæftigede sig både med konkrete angrebsplaner, og hvordan man skulle finde et påskud for denne ulovlige aggressionskrig.

Lederen af den britiske efterretningstjeneste MI6, som i referatet betegnes som 'C', rapporterer fra sine 'nylige samtaler i Washington' følgende:

'Der var et markant holdningsskift. Militær aktion blev nu set som uundgåelig. Bush ønskede at fjerne Saddam gennem militær aktion, retfærdiggjort af sammenfaldet af terrorisme og masseødelæggelsesvåben. Men efterretninger og kendsgerninger blev tilrettelagt efter denne politik. Det nationale sikkerhedsråd havde ingen tålmodighed med FN-vejen og var ikke begejstret for at offentliggøre materiale om det irakiske regimes faktiske status. Der var kun en begrænset diskussion i Washington om efterspillet til den militære aktion.'

Den britiske udenrigsminister Jack Straw refereres for følgende:

Fogh i det Hvide Hus marts 2002

'Det så ud til at være klart, at Bush havde besluttet sig for militær aktion, selvom tidspunktet endnu ikke var afgjort. Men sagen var tynd. Saddam truede ikke sine naboer, og hans masseødelæggelsesvåben-kapacitet var mindre end Libyens, Nordkoreas eller Irans. Vi bør udarbejde en plan for et ultimatum til Saddam for at få FN's våbeninspektører tilbage. Dette ville også hjælpe til en juridisk retfærdiggørelse af brugen af magt.'

De følgende ni måneder frem til krigens start den 19. marts 2003 blev præget af, at 'efterretninger og kendsgerninger blev tilrettelagt efter denne politik'. Med andre ord af de store løgne, der blev gennemført mod bedre vidende om Saddams angivelige masseødelæggelsesvåben og terroristforbindelser, som begge efterfølgende er blevet grundigt afsløret. Det var et tilrettelagt

påskud for at udløse en ulovlig krig.

Arbejderpartiet Kommunisternes formand Dorte Grenaa siger i den forbindelse:

- Vi har i Danmark aldrig fået den virkelige historie om, hvordan Danmark blev en af Bushs nærmeste allierede i denne ulovlige krig. Hele forløbet op til krigen viser, at Fogh-regeringen fulgte den samme linje som Bush og Blair for bevidste løgne og bedrag af offentligheden. Hvad vi ikke ved, er, hvornår Fogh lovede USA, at Danmark ville være med i den ulovlige krig. Vi har en formodning om, at det blev aftalt under Foghs USA-besøg i marts 2002, hvor han førte samtaler med både Bush og Donald Rumsfeld – og modtog desuden om, hvordan han skulle agere som formand for EU's ministerråd i det kritiske andet halvår af 2002.

- Vi håber, at der vil være mod nok i administrationen til at lække dokumenter herom, sådan som det er sket i England, såfremt disse beviser på planlægning af krigsforbrydelser ikke er destruerede. Fra den danske antikrigsbevægelses side opfordrer vi kraftigt medier og politikere, der er imod den danske kollaboratørpolitik og krigsdeltagelse, til for alvor at beskæftige sig med disse spørgsmål, slutter Dorte Grenaa.

Ulla Røder og Greenpeace i Byretten: Stop kriminalisering af protest!

Politisk protest i Danmark skal straffes – og helst efter terrorloven, mener anklagemyndigheden.

Miljøorganisationen Greenpeace er den første organisation, man ville have dømt efter terrorloven (den ændrede § 306) – for at have hængt et banner mod gensplejsning ud på Axelborgs bygning. Det var en prøveballon: Efter voldsomme protester valgte anklagemyndigheden alligevel ikke at bruge denne paragraf, når sagen skal for byretten den 9.-11. juni. Tidligere måtte man opgive at anklage Foreningen Oprør for at give økonomisk støtte til befrielsesbevægelser.

Anklagemyndighedens forsøg på at anvende terrorparagrafferne på helt almindelige politiske aktioner, der intet har med terrorisme at gøre, er et udtryk for ønsket om at slå hårdere ned på alle politiske protestytringer.

I forvejen er der strammet op på domme ved politiske retssager, som det var tilfældet med maleraktivisterne Lars Grenaa og Rune Eltard-Sørensen og med efterretningsmanden Frank Grevil.

Den 31. maj sidstebehandler folketinget forslaget til at forlænge den danske besættelse af Irak med 8 måneder. Da den sidst blev forlænget, protesterede 5 aktivister i folketinget ved at kaste

løbesedler og et fredsflag ned over forsamlingen, da den stemte. Denne sag fra november sidste år skal første gang for byretten den 10. juni.

De fem aktivister – Ulla Røder, Klaus Riis Rasmus Bang Petersen, Matilde Dalgaard og Carsten Sloth Hansen – vil sammen med deres advokat Bjørn Elmquist erklære sig ikke-skyldige – og opfordrer fredsaktivister og andre demokratiske kræfter til at markere deres protest mod anklagen ved at komme til Rådhuspladsen den 10. juni kl. 13. Retssagen foregår i Retssal 37, Rådhuspladsen 45-47.

Solidaritet er påkrævet.

Unionsforfatning anbefales af fagtoppe

- Som man råber i skoven, får man svar, lyder et gammelt mundheld.

CO-Industri har i samarbejde med Dansk Industri (DI) foretaget en undersøgelse blandt 1.334 repræsentativt udvalgte danskere, der havde til hensigt at afdække vælgernes opfattelse af EU få måneder før folkeafstemningen om Unionsforfatningen.

De "glemte" at stille følgende spørgsmål:

- Mener du, at EU er en trussel mod den danske arbejdsmarkedsmodel?
- Tror du, at EU billiger udflagning af danske arbejdspladser?
- Føler du, at EU undergraver de sociale rester, vi har tilbage i Danmark?
- Regner du med, at EU vil respektere fagbevægelsens tilkæmpede rettigheder og kampredskaber?
- Vurderer du, at EU er en fredsskabende magtfaktor?

Man kunne fortsætte med en byge af disse relevante spørgsmål, og derefter slutte af med det afgørende:

Stemmer du JA eller NEJ til Unionsforfatningen?

Disse relevante og nærværende spørgsmål ville sandsynligvis lægge sig tæt

op af specielt arbejderes modstand og mistro til EU og dets forfatning.

Derfor har DI og dets partner i dansk fagbevægelse (CO-Industri) fundet ud af, at det vil være betydeligt mere givtigt at læne sig op af årtiers manipulationer med spørgsmålet:

Vil resultatet af afstemningen om EU-traktaten have betydning for Danmarks konkurrenceevne?

Resultatet giver ikke overraskende sig selv: Seks ud af ti mener, at afstemningen har betydning for konkurrenceevnen – men omvendt mener 40 pct. altså, at det ikke vil have betydning!

Dansk Metal, hvis formand Thorkild E. Jensen også er formand for CO-Industri, jubler over de 60 pct. og fastslår som ved enhver anden afstemning, der har fundet sted i Danmark angående EU/EF/EEC siden 1972:

- Vi kan ikke stå alene!

Det er genialt! Hvem har påstået, at Danmark nogen sinde behøver at stå alene? Tværtimod! Konsekvente unionsmodstandere ønsker og kræver ligeværdighed i samhandel på tværs af alle landegrænser, mens unionstilhængere har opbygget handels- og toldbarrierer, der i konkurrence med USA afskærer fattige kontinenter.

Det bliver dobbelt hyklerisk, når Dansk Metal i denne henseende opkaster sig til at ville forsvare danske arbejdspladser. Netop Dansk Metal har argumenteret for, at udflagning gavner dansk erhvervsliv og – dermed – arbejdspladser. Lyt selv en gang til huldheden: Udflagning gavner danske arbejdspladser! Var der nogen, der sagde Erasmus Montanus?

Nu ved man jo, hvor man har Dansk Metal. Værre står det til, når forbundet 3f melder sig under de samme EU-positive faner. Ved sammenlægningen mellem SiD & KAD ved nytår er der tilsyneladende sket et skred i det tidligere delte SiD. Den ny hovedbestyrelse i 3f har for nylig med et flertal på 44 kontra 24 anbefalet et JA til Unionsforfatningen.

SiD's tidligere formand Poul Erik Skov Christensen, nuværende formand for 3f, er lettet over den nye konstellation, der matcher hans egen holdning:

- Der er ikke dramatiske ændringer i den ny traktat. Men jeg mener, at vores afstemning giver et klart signal om, at vi er nødt til arbejde sammen over grænserne, hvis vi skal have indflydelse på begivenhederne i en stadig hurtigere globalisering.

Tonearten mellem de to store danske fagforbund er nøje afstemt: Vi kan ikke stå alene! Vi står last og brast med europæisk monopolkapital i konkurrence med andre stormagter og imod de fattige kontinenter.

3f og Dansk Metal risikerer at gøre regning uden vært. For det første risikerer de, at det franske folk vælter forfatningen med et brag. Hvis Fogh Rasmussen alligevel gør alvor af sin trussel om at gennemtvinge en folkeafstemning, så er det stadigt usikkert, om forbundslederne igen vil blive underkendt af egne medlemmer.

-gri

Økonomisk optur stoppet

OECD nedjusterer sin vækstprognose for Eurozonen.

- Vi vil nedjustere prognosen substansielt, meddelte OECD's cheføkonom Jean-Philippe Cotis ifølge Ritzau i sidste uge på et pressemøde i Helsingfors. OECD forudsagde i en officiel prognose i november en vækst på 1,9 pct. i eurozonen i 2005.

Det lovede verdensøkonomiske opsving, pumpet op af amerikanske lån og Irak-krig, er gået i stå. I EU-landene slog det aldrig rigtig igennem. Økonomien i de 12 lande, der er medlemmer af den såkaldte Eurozone, er værre end de tidligere beroligende meldinger.

Den italienske regering har ladet meddele, at der slet ikke har været nogen vækst i landets økonomi. Portugal meddelte samtidig, at det kan tage op til fire år for dem at bringe

landets budgetunderskud ned på det niveau, som er tilladt i Eurozonen.

Og hvordan med Danmark, hvor Fogh-regeringen har lovet opsving for alle pengene? Det går skidt. 2005 ser ud til at blive et år med akut økonomisk krise og negativ vækst.

Danmarks handelsoverskud faldt i marts til det laveste i 58 måneder, oplyser Danmarks Statistik. De skuffende handelstal har fået Jyske Bank og Sydbank til at spå, at tallene vil vise en direkte negativ vækst i dansk økonomi i dette års begyndelse. Sydbanks cheføkonom Jacob Graven siger til Børsen, at han regner med en vækst på minus en halv procent i årets første kvartal i forhold til fjerde kvartal sidste år.

Jyske Bank forventer en negativ vækst på 0,4 procent.

De unge lades fortsat i stikken

Regeringen lovede guld og grønne skove for et år siden. Uddannelsesminister Ulla Tørnæs garanterede lærling-epladser til alle i skolepraktikordning, som hun samtidigt garanterede ville blive barberet væk.

Det sidste løfte holdt hun, men ikke det første. De unge på tekniske skoler har som konsekvens deraf mistet deres skolepraktikpladser i stort omfang uden anden mulighed for at fortsætte deres uddannelse.

I København er 111 droppet ud, fordi de ikke har fået en praktikplads hos en mester, samtidig med at skolepraktikken i er afskaffet.

I Odense er 150 uden praktikplads.

På Århus Tekniske Skole er 105 unge røget ud de sidste fire måneder.

- *Vores tal viser, at 105 ud af 199 ikke har fået praktikplads og derfor er droppet ud. Det svarer til over 55 procent af alle, der afslutter grunduddannelsen*, siger uddannelseschef på Århus Tekniske Skole Finn Poulsen til Århus Stiftstidende.

Han frygter, at mellem 350 og 400 unge i løbet af året vil hoppe fra deres

erhvervsuddannelse som følge af mangel på praktikpladser.

- *Og halvdelen af dem vil aldrig komme under uddannelse igen, det viser vores erfaringer*, siger Finn Poulsen.

På landsplan frygter de tekniske skoler, at 4.000 dropper ud, fordi de ikke kan komme videre uden praktikplads, oplyser fagforbundet 3f.

De unge kræver politiske initiativer nu, men de har svært ved at vinde opbakning fra den socialdemokratiske opposition, da valgkampen er forbi. Der var masser af luft i sejlene sidste år, men nu glipper kampgejsten fra den socialdemokratiske fagbevægelse.

De unge overlades i mere end en forstand til sig selv.

Mere statsstøtte til Mærsk

Han fik Nordsøolien foræret for én krone. Han "forærede" det danske folk en opera ved hjælp af borgernes skatte-kroner. Han og hans far tilbageholdt deres skibe fra allieret deltagelse mod nazisterne under 2.verdenskrig.

Det er vel de mest kendte eksempler på familiedynastiet Mærsk McKinney Møllers metoder til dels at score profitten og dels indhøste "billige" point.

Det har ikke hindret Danmarks absolut største firma i at suge endnu flere skatteyderbetalte støttekroner ned i foret:

A.P. Møllers nye store containerterminal, SCCT, ved Suez-kanalen har netop drænet statskassen for 10 millioner kroner fra Danidas ulandsbistand med det formål at uddanne havnearbejdere. TV2's Nyhedsmagasin har netop afsløret, at Group4Falck i samme moment har modtaget tre millioner kroner til uddannelse af vagtfolk.

Nu er det jo ikke noget nyt, at danske skatte-kroner bliver kastet i grams efter store danske firmaer, som vælger

at udflage, hvorfor de opnår hjemlig støtte for at kunne slå sig ned i udlandet på en bekvem måde. Det er også en offentlig hemmelighed, at statens ulandsbistand havner i det danske erhvervslivs lommer, idet projekterne oftest er bundet på hænder og fødder af, at det er danske virksomheder, der skal udføre opgaverne.

Det har til gengæld skabt forargelse, at to så store virksomheder for nylig har modtaget støtte uden på behørig vis at kunne dokumentere deres behov. Deres integration i den danske stat og dets kasse er simpelthen så voldsomt, så overførslerne glider lettere end de royale apanager.

Med Mærsk som en suveræn 1'er scorer de to firmaer samtidig millioner af dollars på krigen i Irak.

I disse tilfælde kan danske personer på overførselsindkomster kun se misundeligt på, at de mest velhavende modtager skatte-kroner, mens kontant-hjælpsmodtagerne udpeges som nasse-re.

-gri

J&B sælger fra

J&B Entreprise blev kendt på landsplan, da SiD's daværende formand – og 3f's nuværende – Poul Erik Skov Christensen blev grebet i en stor del regnskabsroderi i forbindelse med byggeriet af formandens villa. J&B Entreprise var nemlig et kooperativt selskab under SiD på det tidspunkt, hvor Poul Erik Skov Christensen var gruppeformand på samme felt.

Siden er det gået ned ad bakke for J&B, som nu går fra det det jyske højland til det sjællandske fladland. MT Højgaard overtager 60 funktionærer og 200 timelønnede i første omgang. Det er uvist, hvor mange Højgaard har tænkt sig at beholde.

Triple Nine bliver Double Nine

Danmarks største virksomhed i fiskeindustrien Triple Nine lukker det ene af to anlæg i Esbjerg.

Årsagen er mangel på forsyninger, og indtil sommer vil fabrikken i Esbjerg kun modtage fisk fra lastbiler, mens alle landinger fra vandsiden vil ske ved virksomhedens fabrik i Thyborøn.

Hidtil har 50 3f-medlemmer været beskæftiget på de to anlæg i Esbjerg, og det er endnu usikkert, hvor mange af dem der vil blive berørt af lukningen, men der er foreløbig udsigt til 18 fyringer.

For mange syge

30.000 danskere går syge i mere end et år. Derfor har et bredt flertal bestående af regeringen, Radikale, Dansk Folkeparti og Socialdemokraterne vedtaget en ny lov, der skal presse kommunerne til at få syge hurtigere tilbage i arbejde gennem øget brug af delvise raskmeldinger, skriver 3f's netavis.

- *Det er en god lov*, siger forbundssekretær i 3f Ulla Sørensen, der tilføjer: - *Vi frygter desværre, at vi kommer til at se mange sager, hvor folk får stoppet deres sygedagpenge, fordi de som ordblinde eksempelvis ikke kan udfylde de mange skemaer.*

Et brag af en Fredsfestival 2005

Politisk musik i verdensklasse: David Rovics, Ann Feeney, Jan Hammerlund, Catbird. Uanmeldt besøg af Thomas Koppel og Annisette. Skuespillere som Lone Hertz og Jesper Klein. Digtere som Erik og Sara Matthai Stinus. Udstillinger, seminarer, diskussioner: Stop besættelsen af Irak - De danske tropper ud.

6-700 deltog i et brag af en festival i Karens Minde Kulturhus i Sydhavnen lørdag den 21. marts. Det blev en gigantsucces, en kæmpeopmuntring for den antikrigsbevægelsen. Politik, aktivisme og kultur, der gik op i en højere enhed.

Karens Minde Kulturhus danner perfekte rammer om et sådant arrangement – der foregår både uden og indendørs. En stor pavillon med plads til et par hundrede ude i det grønne dannede centrum for arrangementet. Ved siden af telte til bøger og litteratur – og et malertelt, hvor kunstmalerne og glade amatører under anførsel af maleren Jørgen Buch og den svenske satiretegner Julie Leonardsson var i gang med et stort fredsmaleri.

Det begyndte ellers knap så godt: vådt over det hele, regnen strømede ned, da Røde Horn ankom under fuld blæsning efter en march i nabolaget og Fredsvagtens cykelstafet med fredsfaklerne skulle tage konkurrencen op med et skybrud.

Men solen kom ud på eftermiddagen – og fra starten af var der fuld tryk på et overflødhedshorn af et program, med masser af parallelle aktiviteter, der for deltagerne bød på det ene højdepunkt

efter det andet.

Alle kunstnere og aktivister medvirkede gratis. Det var et skulderklap også til de fredsaktivister, der som Fredsvagten foran Christiansborg har holdt ud, dag efter dag, år efter år – for at kræve stop for dansk krigsdeltagelse og fred i verden. Dens dag nr. 1311 blev rykket til Sydhavnen, hvor Bo Richardt modtog Fredsprisen 'Fredsgripen' fra festivalen. Intet kan være mere fortjent.

Der var aktivistseminarer, der var debat: 'Nej til krig' udfordrede DSU; der blev malet plancher og bannere: 'Fogh er Danmarks største terrorist'.

Der blev holdt taler, som fordømte den danske krigsdeltagelse og besættelsen af Irak, fordømte terrorlovene og anede til solidaritet i forhold til den voksende stribe af retssager for politisk aktivisme.

Og først og sidst var der kulturen, antikrigsbevægelsens kultur: digte, monologer, sange, musik til fælleskab og kamp. Der var politisk protestsang af verdensklasse: Amerikanerne Anne Feeney, modtager af årets prestigefyldte Joe Hill-pris, og den enormt produktive sangskriver, sanger og guitarist David Rovic; den fremragende svenske trubadur Jan Hammerlund. Der var vores egen Per Warming. Der var det unge band Catbird med Bille Koppel i front, som sang teltet til begejstring. Der var Folkets Hus Spillefolk, Cajunmusik, Søren Sørensen & Leif Lalle-

Thomas Koppel og Annisette dukkede op som festivalens overraskelse - og spillede under/mod Julie Leonardssons bagtæppehilsen til Bush's USA, mens fredsfolk og sydhavnsfolk dansede kæde

Lone Hertz

glads Internationale Artistgalla (ikke mindst til børn).

Der var skuespillerne Lone Hertz og Jesper Klein, som begge var med til at forhindre, at H.C.Andersen får skyld for 200-års-festlighederne dyre fiasco. Og der var stærke digte, læst op af Erik Stinus og Sara Matthai Stinus.

Og uanmeldt og som en overraskelse kom Anisette og Thomas Koppel, Savage Rose. Hjemme i Sydhavnen gav de 'Fløjten bag Muren', 'Kingsatt af Fiender' og Garcia Lorcas ballade om den store hest, der ikke ville drikke, så folk dansede kæde og alle hjerter blødte varmt.

Festivalens hovedorganisator Gerd Berlev sagde i sin indledning, at hensigten med den var at samle de kræfter, som vil have besættelsen af Irak stoppet nu – og at den var lagt på dette tidspunkt, fordi folkettinget er i gang med at forlænge den danske besættelse af Irak.

Den skulle vise, at folk fra forskellig baggrund og forskellige strømninger ikke bare kan demonstrere sammen, men også feste sammen, inspirere og låne styrke til hinanden.

Da Anne Feeney sluttede sit program af med Internationale – før ekstranumrene – rejste hele teltet sig og sang med. Det lød virkelig godt. Ikke en falsk tone.

*Mere på midtersiderne
Se udtalelsen på side 23*

Gode lyttere

I forbindelse med mit nye arbejde, hvor jeg blandt har til opgave at køre handicapbus, var jeg blevet tilkendt et uges AMU-kursus i *Transport af bevægelseshæmmede*. Det var – som AMU-kurser er flest – skruet sammen på en måde, hvor kursusstedet var sluppet af sted med at fylde så meget ligegyldigt stof på, så en formiddags undervisning var ”hævet” til 37 timer. Det absolut vigtigste og altafgørende var at lære at betjene en ”trappemaskine”, hvis formål er at løfte en kørestol op eller ned i trappeopgange.

Hvis man sætter sig i kørestolsbrugers sted, så fornemmer man måske, at det bygger på en meget stor grad af tillid til chaufføren, da et uheld eller mangel på koncentration betyder, at kørestolsbrugeren ”dumpes” forover ned ad trapperne med kørestol og en tung trappemaskine oven på sig. Man kan være sikker på, at kørestolsbrugeren bliver yderligere handicappet.

Der eksisterer fire grundlæggende typer af trappemaskiner, hvoraf kun halvdelen benyttes i det virkelige liv. Derfor skulle man synes, det var naturligt, at kursusstedet rådede over disse to typer, så eleverne kunne træne med dem i løbet af kursets 37 timer. Sådan hang det ikke sammen: Kursusstedet rådede ikke over én. I stedet

kom en trappemaskineimportør på besøg en formiddag med sin maskine. Da vi i 1½ time var blevet belært om fortræffelighederne ved netop hans maskine, hvilket bestod i, at den var den mest brugte, så blev det endelig tid til en træningsrunde. Kursets 13 deltagere skiftedes nu til at sidde i kørestolen henholdsvis transportere kørestolen en halv etage ned og op.

Hver deltager håndterede maskinen i maksimalt fem minutter, og importøren forsvandt umiddelbart efter – med sin maskine.

Nu gjaldt det om at slå resten af tiden ihjel med lidt social hygge. Holdet var meget spraglet sammensat på tværs af alder, etnisk og erhvervmæssig baggrund, arbejdende og arbejdsløse. Det mest homogene ved holdet var forde-

lingen: 11 mænd og to kvinder.

En gruppe på fire var eller havde været taxachauffører, hvoraf den ene gennem hele kurset forsøgte at blive lærerens duks. Der er vel næppe nogle skoleklasser, der ikke rummer typen: En rigtig glat person – som regel af hankøn – der ikke forbigår en chance til at stikke sine klassekammerater for at vinde lærerens gunst. Omkring halvdelen af holdet hvilede fra starten i sig selv uden ambitioner om at sætte sit præg på kursus, deltagere lærere eller andre.

To tidligere buschauffører havde behov for at snakke. De var begge på vej til de tres år, af hver sit køn og yderst søde og rare på hver deres måde. Uden jeg for så vidt havde noget imod det, blev jeg påtvunget deres livserfaringer og syn på dette og hint. Ofte bestod historierne på trods af det meget personlige udgangspunkt alligevel af almenheder, der i længden

kunne blive lidt trættende, hvorfor jeg i de situationer nøjedes med venlige, men korte besvarelser. Det generede dem tilsyneladende ikke. Behovet var ikke en dialog, men en ”god lytter”.

På den sidste kursusdag bemærkede jeg, at de ”havde fundet hinanden” i

frokostpausen på en bænk i det dejlige solskin. Jeg overvejede, hvordan det ville spænde af, men det er jo før set, at to mennesker kan snakke sammen uden at behøve at lytte til hinanden. Da vi efter pausen begav os over til den afsluttende brandslukningsøvelse, blev jeg indhentet af den kvindelige part af duoen:

- *Kender du det?* Spurgte hun retorisk.

- *Jeg har altså den evne til at ”suge” folk til mig, som blot har behov for at fortælle om dem selv.*

- *Du er måske en god lytter, foreslog jeg.*

- *Næ, jeg tror mere, det er fordi, de kan se, jeg er en stærk person.*

Brandøvelsen var startet. Jeg brugte skumslukkeren på ilden og lod være med at slukke forhåbninger. *Reno*

Bogteltet med velbesøgte stande med materialer fra organisationerne der støttede Fredsfestival 2005

Krigsmodstanden ruster sig

Livlige diskussioner i caféen under debatmødet om dansk krigsdeltagelse, arrangeret af Nej til Krig

Dans og råhygge i pavillonen. Stemningen var helt i top - hele vejen igennem

Fredsfestival 2005

Hammerslag

Af Erik Stinus

Til Ulla Røder,
du der fandt nyttigt værk!

I

På banegårde, i lufthavne,
langs grå kajer, på lyssky gadehjørner
og dér hvor det sidste hus i landsbyen
er beliggende,
næsten skjult af høje ukrudtsplanter
og som bedrøvede flag,
glemt for de vindstærke jordomsejlende,
vasketøjjet, børns trøjer,
et lagen, en dug - dér,
fordi der ikke findes nyttigt værk at udføre,
går grænserne i Verden,
læner fædreland og firma sig mageligt tilbage.
Omfavnet og kysset eller ej
blir du selv et stykke fædreland,
en firma-filial,
endnu på to ben,
med to arme, to hænder,
en hånd dresseret til hilsen,
begge hélt ud i neglene kampklare
for at du kan vinde krigen,
besejre lyden af hammerslag i dit hoved
med firmalands lyd og ild.
Du er arbejdsløs, derfor,
der findes ikke nyttigt værk at udføre.
Derfor stormer du op på strandbredder,
informeret om
at landene bag dem har ventet med længsel
på dit krigsbrøl, dine støvletrin.
Derfor daler du som en tykt påklædt engel
fra en flænget, hylende himmel
og tromler i panser ind over uhøstede marker,
trækker brede spor af hunger efter dig,
sprænger ladeporte
og kvaser en halv meter smal haves bønnestager,
gedekiddene og solsikkerne,
blikspanden ved vandposten,
dukken og bogen i græsset.

II

Du er arbejdsløs, derfor.
Der findes ikke nyttigt værk at udføre,
så i pauserne, i bil,
driver du, overleveren, om i røgfylde gader
befolkede at søgende skygger.

Sara Matthai Stinus og Erik Stinus
på Fredsfestival 2005. Erik Stinus
læste bl.a. digtet "Hammerslag".

På et torv får du øje på en gammel ven,
han er blind,
han bevæger sig med små nølende skridt,
og du tilbyder at køre ham hvorhen han vil.
"Jeg venter på at se triumfatoren,"
afviser han dig,
"man har sagt han kommer her forbi."
En døv kvinde træder ud foran bilen,
du bremses op,
hun har en musikers hænder,
hun ligner din mor,
men da du høfligt åbner bildøren for hende,
tar hun sig til hovedet
som ville hun sige;
"Har du ikke fattet det?
Jeg venter på at høre sejrsmarchen."
Den næste du møder er en dreng
som da bomben ramte huset og rev hans arme
af,
slap ud, han alene,
under det sammenkrøllede tag.
Han forbander din gode vilje:
"Jeg venter på journalisterne
der skal gøre mig berømt,
livlægen der skal spå min krop en fremtid
og den kongelige kok som vil gi mig at spise.
Og mine døde arme
skal vokse i Jeres jord,
løfte sig truende over Jeres byer,
hjem søge dig, soldat,
din fred, dine børn og børns børn."

III

Du, overleveren,
vågner at dit mareridt, du er hjemme.
Her levede og døde andre.

Omkring bordet du sidder ved
sad de,
nej ingen brødkrummer tilbage,
kun cirkelformede ar efter krus eller glas,
et eller andet varmt,
og en ridse i kanten,
forårsaget måske af en sulten, rastløs kniv,
måske sammenstød under flytning.
Det var dem, nu er det dig.
Lydene i dit hoved: hammerslag,
mediterende klemte,
så en dunken som fra træernes rødder.
Du går ud ad døren
for at indånde morgenluften og begynde dagen.
Ad den samme dør gik de ud,
og på trappestenen
har en at dem, måske to
stået en stund som du og lyttet
til de tidlige dagsbegyndere,
spurvvene og smeden,
og til bruset fra overskyede horisonter
af tidløs brænding og tidens hjul
på tidens veje mellem firmaland og fjernfront.
Nok,
har det hvisket i deres ører,
dette hus faldt sammen,
vi byggede det påny,
denne mark lå brak og blodig,
vi ønskede os døde med de døde,
men hænderne tog fat, en lille hammer slog,
nok nok.
På trappestenen hører du det og ser
at hvor den gamle poppel stod
står mange ranglede små.
Lydene i dit hoved
Det er freden der hamrer,
kan være an u-båd
der nitte for nitte, missil for rmissil
sættes ud at spillet,
kan være et fly
der aldrig kommer på vingerne
med sin last af død.
Det er våbenfabrikkernes arbejdsløse
der hamrer sig fri,
de har vendt Jordens herrer ryggen.
Nyttigt værk omsider.
Det er hjertet der trøstigt banker.
Nok og nej nej, siger det. Ja.

Anne Feeney

Politisk musik i verdensklasse

David Rovics

Jan Hammarlund

Folkets støtte er afgørende

Interview med irakisk modstandsgeneral

Interview med Abu Yusef, tidligere general i den irakiske hær og nu modstandsmand, foretaget af Den Spanske Kampagne mod Besættelsen af Irak og for dets Suverænitet (CEOSI) i Bagdad den 22. april 2005. CSOSI's rapport fra dens besøg i Irak kan læses på www.fritirak.dk

Abu Yusef præsenterer sig selv som repræsentant for den patriotiske del af den opløste irakiske hær, der nu er en del af modstandsbevægelsen i Irak. Han taler langsomt og med diskret gestikulation. Hans hår er næsten hvidt, men han er næppe mere end 55 år. Han er tidligere general i den irakiske hær.

"En del af modstandsbevægelsens aktioner mod besættelsesmagten udføres af soldater fra den tidligere irakiske hær," siger Abu Yusef.

Iraks hær blev ligesom Baath-partiet opløst af den civile administrator for koalitionen provisoriske myndighed, amerikaneren Paul Bremer, i sommeren 2003.

Den tilsvarende politiske organisation, som omfatter patriotiske medlemmer af den opløste irakiske hær, kalder sig De Frie Officerer, et navn, som stammer fra en hemmelig militær organisation i tiden under det monarki, der fandtes i Irak før den republikanske revolution i 1958.

Sammen med Baath-partiet, Iraks Patriotiske Alliance og Folkets Union (tidligere ledere og medlemmer af Iraks Kommunistiske Parti, som er imod partiets nuværende kollaborationslinje) deltager De Frie Officerer i diskussionerne om dannelsen af en national befrielsesfront, som skal udgøre den politiske gren af den væbnede modstand mod besættelsen.

Imod hegemonisme og sektarisme

Mødet med delegationen fra CEOSI

finder sted i et hus i Bagdad uden nogen særlige sikkerhedsforanstaltninger. Da det ikke er nødvendigt at optage interviewet, afslår vi at optage samtalen og tage billeder eller filme.

Abu Yusef begynder med klart at definere den irakiske modstandsbevægelse:

"Den irakiske modstandsbevægelse afviser terrorisme, kidnapning, afpresning og angreb på huse og moskeer. Den beskytter akademiske og offentlige institutioner, fordi de er det irakiske folks kollektive arv. Den irakiske modstandsbevægelse har som mål at drive besættelsesmagten ud af landet og bevare Iraks og det irakiske folks enhed."

Han sætter ikke modstandsbevægelsen lig med en bestemt nationalistisk eller islamisk ideologi. Ej heller udtrykker han, hvilken strømning der dominerer i modstandsbevægelsen.

"De forskellige dele af modstandsbevægelsen deler det fælles mål at drive besættelsesmagten ud af landet og afviser en ideologisk strømning hegemoni over andre," siger han.

"Modstandsbevægelsen vil forsvare borgerrettighederne og respektere den folkelige vilje, når befrielsen af landet er opnået," slår han efterfølgende fast. Han tilføjer:

"Det er nødvendigt at holde den væbnede modstand langt væk fra religiøs fanatisme og enhver anden etnisk eller religiøs identifikation."

Abu Yusef er enig i det, som vi har hørt gentaget fra alle dem, vi har interviewet under vores besøg i Irak, omkring USA's og de irakiske kollaboratorers tilskyndelse til borgerkrig i Irak. Han viser os en liste med detaljer omkring mere end 1.000 personer, som angiveligt skal være imod besættelsen,

og som derfor skal likvideres. Listen, som er lækket til modstandsbevægelsen af ansatte i det irakiske indenrigsministerium, er blevet udarbejdet af Badr-militsen (Det Øverste Råd for Islamisk Revolution i Irak, SCIRI) og Ahmed Chalabis milits, hvilket bekræfter oprettelsen af dødspatrujler i Irak.

Den tidligere general i den irakiske hær kritiserer også den religiøse fatwa, som ayatollah Ali Al-Sistani udstedte den 22. marts.

"Det er en fatwa, der ikke bare undlader at fordømme besættelsen, men som tilmed støtter den på et tidspunkt, hvor planen for en intern irakisk konfrontation breder sig," siger han.

Legitime mål

Adspurgt om niveauet for koordination mellem de forskellige væbnede grupper siger Abu Yusef:

"Modstandsbevægelsen er i en fase, hvor den forbedrer sin koordinering, mens arbejdet med at danne en forenet kommando fortsætter."

Han undgår dog at svare på, hvor mange aktive kæmpere der findes i modstandsbevægelsen, ved at påpege:

"Det vigtigste er ikke antallet af modstandsfolk, men antallet af civile, som støtter dem." Og han fortsætter: *"Den irakiske modstandsbevægelse får en erfaring, der er forskellig fra guerillabevægelserne mellem 2. verdenskrig og 1970'erne, og den er opmærksom på, at den ikke har sikre baser, som tilfældet f.eks. var for Vietcong."*

Abu Yusef er meget kritisk, når det gælder Iraks arabiske nabolande.

"De ikke bare afholder sig fra at støtte den irakiske modstandsbevægelse, men de samarbejder også med besættelsesmagten," siger han. Og han tilføjer: *"Den irakiske modstandsbevægelse får udelukkende sine midler fra interne irakiske bidrag."*

Abu Yusef skelner mellem dem, han kalder for "legitime mål", og dem, der ikke er det.

"Besættelserne, forræderne og kollaboratorerne er alle legitime mål for den væbnede modstand. Det samme er det

irakiske politi og nationalgarden, der er militser, som er oprettet af besættelsesmagten for at beskytte den mod modstandsbevægelsen, og som lige nu bruges som besættelsesmagtens spyspids,” forklarer han.

Abu Yusef slår endvidere fast, at modstandsbevægelsen aldrig anvender bilbomber eller foretager vilkårlige angreb, der koster irakiske civile livet.

”Modstandsbevægelsen anvender vej bomber mod besættelsesmagtens konvojer. Den benytter desuden missiler, mortergranater, granatkastere og lette våben,” fortæller han.

Abu Yusef anvender herefter udtrykket ”blandede kort” for at beskrive den forvirring og manipulation, som foregår via Internettet, hvor modstandsbevægelsens legitime aktioner fremstilles som terrorhandlinger begået af grupper med tilknytning til Al-Qaida eller Al-Zarqawi.

Han fortæller, at nogle af disse vilkårlige aktioner udføres af religiøse grupper

bestående af unge udenlandske arabere uden tilknytning til hverken Al-Qaida eller modstandsbevægelsen i Irak.

Han betragter såvel den infrastruktur, som er knyttet til olien, der forsyner Halliburtons firmaer, som de lastbiler, der skaffer brændstofforsyninger til besættelsesmagten, og som ofte kan ses køre på hovedvejene omkring Bagdad, eskorteret af pansrede amerikanske militærkøretøjer, som legitime mål for den væbnede modstand.

Dog fortæller Abu Yusef også, at ikke al sabotage mod olierørledninger er modstandsbevægelsens værk. Nogle gange, især i det sydlige Irak, men også omkring Kirkuk-Ceyhan-olierørledningen i nord findes der irakiske funktionærer i olieindustrien, som har forbindelser til mafiaer, og som i al hemmelighed opdæmmer den spildte olie eller overdriver mængden af brændt olie efter et angreb for så senere at smugle det ud. Dette er en udlægning, som bekræftes af andre af de personer, som CEOSI inter-

viewede under besøget i Irak.

Tilbagetrækning fra Irak

Abu Yusef slutter med at erklære:

”Vi er sikre på, at USA kommer til at forlade Irak, og at amerikanerne lige nu søger en måde at komme ud af Irak på. Det er derfor, at de opretter og beskytter sikkerhedsstyrkerne, der er en fortsættelse af de militser, der tilhører de partier, som kom sammen med besættelsesmagten. De er loyale over for penge, ikke Irak.”

Abu Yusef bekræfter, at han ikke er i tvivl om, at besættelsesmagten før eller senere vil være nødt til at åbne en direkte dialog med den væbnede modstand, det vil sige forhandlingsforsøg, som andre af de interviewede sagde har været en realitet i hvert fald de sidste otte måneder.

Oversat af Carsten Kofoed for Komiteen for et Frit Irak

Det amerikanske imperium og dets prokonsuler i Storbritannien, Danmark, Italien, Australien m.fl. siger, at hvis de trækker deres tropper ud af Irak, vil det gå værre for irakerne, fordi de vil blive splittet op i religiøse grupper og gå i borgerkrig.

Det kunne føre til, at antidemokratiske fundamentalister vil vinde og styre Irak. Det går ikke, vel? Der må være et frit valg for demokrati. Så kommer deres valg, og fundamentalisterne vinder. Jamen de fundamentalister er ikke så slemme, fordi de erklærer sig selv demokratiske og støtter den demokratiske besættelsesmagt. Deres ledere kan dermed også få fingrene i kagen.

De fleste mennesker på jorden ved eller har en fornemmelse af, at stormagterne behersker et særligt dobbelt-

USA, terror og Irak

Af Ron Ridenour

sprog, ”double speak”. Når de amerikanske magthavere og deres prokonsuler snakker om fred, mener de krig. Når de snakker om demokrati, mener de deres fundamentalisme eller fascisme, som også er ”frihedens økonomi”, det ”frie” marked.

Det var derfor, at USA’s militær, FBI og det nye CIA bragte 1.000 veluddannede aktive nazister til USA lige efter deres nederlag i Tyskland. Her blev de brugt til at fremstille våben og stoffer til at myrde eller kontrollere mennesker, som ellers kunne være problematiske for USA’ styring af verden.

Og dette var også USA’s mening med at bruge Nazi-Tysklands efterretningsvæsen og dets chef, Reinhard Gehlen, i sin del af det ”befriede” Tyskland, Vesttyskland, som den ”demokratiske” efterretningsstjeneste, ”Bundesnachrichtendienst”.

Når nogle fundamentalister får nok magt, fratager de andres frihedsrettigheder og tvinger dem til at være ligesom dem eller under dem. Det fører til et splittet og dermed svagt samfund.

Det er præcis, hvad besættterne gerne vil have, således at de kan styre et besat samfund 100 procent.

Romerriget og den italienske statsmand Machiavellis del og hersk-filosofi er perfekte forbilleder for USA og Danmark. Enhed skal på alle måder undgås, ellers vil en modstandskamp blive for stærk. Når nogen bruger terror (vold mod civile, der ikke har noget at gøre med undertrykkerne), så skaber de frygt og mistro blandt dem, som rammes. Men magthavere som Bush, Blair og Fogh bruger også terror, men det er for at erobre. De er nødt til at male et billede af at være ”de gode” mod ”de onde”. ”De onde” er med andre ord de ”rigtige” terrorister, det vil sige de grupper, der ikke vil være med USA.

Nøglen er at splitte. Hvordan opnår USA så det?

Man gør det selv ved at sende de nødvendige agenter ind for at lave terror. Man smider bomber mod en gruppe og får det til at se ud, som om en anden gruppe gør det. Det har USA masser af erfaring med.

CIA har navne for denne fremgangsmåde: "pseudo-gangs", "bad-jacketing" eller "snitch-jacketing". De laver terror eller andre forbrydelser og kaster skylden over på andre. Og det er for nylig – i Daniele Gansers bog "NATO's Secret Armies, Operation Gladio and Terrorism in Western Europe" – kommet frem, at CIA og NATO efter 2. verdenskrig skabte terrorgrupper i Europa for at "undergrave flere europæiske landes suverænitet".

I Danmark var det Absalon-gruppen. I Italien, Spanien og Grækenland var det Gladio-netværket. De skjulte terrorister lavede mange blodige attentater og dræbte hundredvis af mennesker, mens de kastede skylden over på venstrefløjsgupper som eksempelvis De Røde Brigader. Flere tidligere statsledere i Europa har indrømmet disse operationer.

Politiken skrev den 24. april 2005, at "disse grupper uden for parlamentarisk kontrol blev kilder til terror, korruption og politisk magtmisbrug, og at de fremmede ikke bare tjente deres egne, men også USA's illegitime interesser".

Men hvis de gør den slags for ofte, bliver de afsløret og taber troværdighed og dermed kontrol. Hvad er bedre for besætternes propaganda og dermed for at sikre, at den ægte modstandskamp ikke opnår støtte, end hvis der er "modstandsfolk", som bruger grusom terror mod uskyldige civile? Den slags terror går udelukkende besættelsesmagtens ærinde.

Og det er det, som i mine øjne er sket i Irak i den sidste tid, for eksempel når irakere dræbes, hvor de beder, eller i busser. Hals-hugning af civile, som ikke arbejder i besættelsesmagtens tjeneste imod det irakiske folk, falder også fuldstændigt ud til besætternes fordel. Halshugningen og videooptagelsen af dem skaber antipati mod dem, der udøver en sådan handling. Så mister modstandsbevægelsen sympati for sin retfærdige sag, især hvis vi ikke kan kommunikere, at det kun drejer sig om nogle og ikke alle.

Jeg kender personligt flere mennesker i Danmark, som har givet op i forhold til at kæmpe mod krigen eller nægter at støtte modstandskampen, fordi der er "for meget" internt myrderi, tilfældig vold, tortur og terror.

Jeg er medlem af Komiteen for et Frit Irak, fordi vi principielt støtter modstandskampen, og fordi vi ved, at en modstandskamp aldrig kan være helt ren og perfekt og slet ikke under en så brutal besættelse som den i Irak.

Iraks Patriotiske Alliance, en af de politiske grupper i den irakiske modstand, skrev i november 2004 et åbent

brev, hvori den blandt andet sagde:

"Skoler, kirker, moskeer og andre steder, hvor civile kommer, har aldrig været mål for den irakiske modstand. Vi er også nødt til at være meget kritiske og forsigtige i forhold til kidnapninger af eller drab på udlændinge i Irak. Modstandsbevægelsen har ingen gavn af at angribe mennesker som Margaret Hassan, de to Simona'er m.fl. Disse aktioner begås med det formål at mis-kreditere det irakiske folks legitime modstandskamp."

Dette syn deler jeg. Der er forskel på modstandskamp og terrorisme. Jeg støtter modstanden i Irak og er samtidig imod terrorisme. Og det er et faktum, at besættelsen har krævet mere end 100.000 irakiske liv. For tiden mister op mod 1.000 irakere livet hver måned. Det er den egentlige terror, som skal stoppes. Og det er hovedsaglig den irakiske modstand i hele dens bredde og dybde, som kan sikre, at det sker: ved at tvinge besættelsesmagten ud af Irak. Jo mere vi, der er uden for Irak, vi, der lever i krigsmagernes baggård, aktivt støtter modstandskampen i Irak, jo hurtigere kan den og dermed også vi vinde.

Og når vi konfronterer den del af antikrigsbevægelsen og venstrefløjen, som er passiv med hensyn til at støtte modstandskampen i Irak, og endnu mere i forhold til Afghanistan, burde vi også vise dem, at vi støtter modstandskampen, men hverken tortur eller terrorisme, uanset hvem der gør det, og uanset hvilken grund de måtte have. Vi må handle etisk.

Ron Ridenour er amerikansk journalist og bestyrelsesmedlem i Komiteen for et Frit Irak

Dannebrog som dødningshoved

Danmark skal kunne angribe andre lande når som helst og hvor som helst. Det har regeringen, Dansk Folkeparti og tilmed Socialdemokraterne nu erklæret helt åbent. Partierne vil i krig – også uden om FN. Angrebskrige, tilmed baseret på ren løgn som den mod Irak, skal ikke længere være ulovlige og krigsforbrydelser.

Denne aggressive holdning, der principielt er præcis den samme, som Nazityskland havde og anvendte, repræsenterer et åbent opgør med

Danmarks i hvert fald officielle FN-linje. Den afspejler den fuldstændige accept af Bush-doktrinen, som blandt andet omfatter uprovokerede, "præventive" aggressioner mod de lande, som den kristen-fundamentalistiske høg i Det Hvide Hus kalder "slyngelstater". Det er en udenrigspolitik, der uden tvivl vil bringe endnu mere død, ødelæggelse og kaos i verden.

Carsten Kofoed
talsmand for
Komiteen for et Frit Irak

Støt den irakiske modstand!

Opråb til international konference til støtte for den irakiske modstand i Rom den 1.-2. oktober 2005.

Opråbet er underskrevet af en lang række solidaritetskomitéer, politiske partier, organisationer og bevægelser verden over

Frem mod femårsjubilæet for intifadaen: Opbyg international solidaritet med den irakiske modstand!

Vi, som underskriver dette opråb, indkalder til og støtter en international konference for den irakiske modstand 1.-2. oktober september 2005, sammenfaldende med årsdagen for intifadaen. Den vil blive afholdt i Italien, fordi den folkelige modstand mod krig og besættelse er overvældende, mens regeringen fortsat er en af USA's vigtigste allierede, som står for godt 3.000 besættelsestropper.

Der har rejst sig en massiv opposition mod krigen og besættelsen af Irak. Men for alle dem, som var mod krigen og besættelsen af Irak, er det nu nødvendigt at gå videre med en klar støtte til den irakiske modstandskamp, som kæmper for at befri sit hjemland. Det er ikke muligt på den ene side at være mod besættelsen og på den anden side ikke støtte og anerkende den imponerende modstand, som gennemføres i Irak for at smide besættelserne ud.

Vi opfordrer til en fuldstændig anerkendelse af den folkelige og militære modstand i Irak. Den irakiske modstand omfatter alle strømninger, som uafhængigt af politisk eller religiøst ståsted kæmper mod besættelsen under den enkle parole at befri det irakiske hjemland.

Det irakiske folks modstandskamp mod den imperialistiske besættelse omfatter alle former for modstand, indbefattet masseprotester, strejker, civil ulydighed, ikkevoldelige direkte aktio-

ner og den væbnede kamp. Desuden er det irakiske folks modstand mod besættelsen en uløselig del af den folkelige kamp på internationalt plan for at modstå og bekæmpe imperialismen, zionisme og alle former for reaktion.

Hverken USA-sponserede "valg" eller fraserne om "demokrati" kan skjule virkeligheden. Bag de irakiske marionetter står det amerikanske regime, repræsenteret af den gigantiske amerikanske ambassade i Bagdads "grønne zone". Mens "valgprocessen" gennemføres, bliver Irak ranet for sine olieresourcer. De kulturelle skatte bliver plyndret. Og imens lider flere og flere irakere uden mad, vand eller elektricitet. Al politisk opposition bliver brutalt undertrykt. Frem til "valgene" blev fængslerne tilstoppede. Over halvtreds personer blev arresteret hver dag.

Irak er blevet det nye symbol på den arabiske nations lidelser, men også på dens modstand. Den irakiske modstand er spydspidsen i bevægelsen mod det amerikanske hegemoni i Mellemøsten og hele verden. Modstanden har givet nyt håb til den palæstinensiske intifada, som er gået ind i sit femte år med konfrontation mod den brutale zionistiske besættelse. Modstanden har givet nyt håb til de millioner, som fortsat lever i flygtningelejre i Libanon, Syrien og Jordan. Og den har været en inspiration for de arabiske masser, som kæmper for at vælte de USA-loyale regimer i Mellemøsten.

Vi må samle os omkring den irakiske modstand som den hovedkraft, der kan stoppe imperialismens angreb på Mellemøsten. Kampen for befrielsen af

Irak er ikke bare irakernes kamp, det er en kamp for folk i hele verden. Folket i Irak står i konfrontation med selve "Project for a New American Century". På grund af modstanden i Irak var det umuligt for Bush og de amerikanske krigsophidsere at gå videre og angribe Syrien, Korea, Iran og Venezuela.

Imperialismagterne, anført af USA, har med retorikken om et "civilisationernes sammenstød" ('Clash of Civilisations') og "krig mod terror" forsøgt at skyde en kile ind mellem det irakiske folk og Mellemøsten på den ene side og anti-krigs- og anti-globaliseringsbevægelsen i Vesten på den anden. De har søgt at dæmonisere det irakiske folks kamp ved at stemple den som "terrorisme". Men i virkeligheden er det aggressionen, krigen og besættelsen, som er ulovlig og forbryderisk. Det irakiske folks væbnede modstand mod denne illegale og kriminelle krig er retfærdig og legitim.

Den internationale konference, som vi foreslår, har som mål at bringe repræsentanter fra den irakiske modstandsbevægelse og Mellemøstens kæmpende folk sammen med antikrigs- og antiglobaliseringsbevægelsens kræfter. Vi håber gennem dette at kunne styrke enheden mellem folkene, som kæmper for national selvbestemmelse, og de arbejdende mennesker i Vesten, som må lide under deres egne regeringers krigsventyr og plyndringer i fremmede lande.

STØT OG ANERKEND DEN IRAKISKE MODSTAND!

LØSLAD ALLE POLITISKE FANGER, TRÆK ALLE UDENLANDSKE STYRKER UD, GIV KOMPENSATIONER FOR SANKTIONERNE OG PLYNDRINGEN!

KAMP MOD AMERIKANSK OG ISRAELSK HEGEMONI I HELE MELLEMØSTEN, SEJR TIL DEN IRAKISKE MODSTAND OG DEN PALÆSTINENSISKE INTIFADA!

LAD DEN IRAKISKE MODSTANDS STEMME BLIVE HØRT I BEVÆGELSEN MOD KRIG OG GLOBALISERING!

I Afghanistan protesterer folket mod besættelsen

Af Carsten Kofoed

"Marg bar Amrika!" Dette velkendte slagord om død over USA fra den anti-imperialistiske revolution i Iran i 1979 genlyder for tiden også i adskillige byer i det af USA "befriede" Afghanistan.

Ifølge vestlige massemedier har protesterne vendt mod den amerikanske ledede besættelsesmagt, som omfatter cirka 20.000 udenlandske besættelsestropper, herunder lidt over 100 danske, kostet 27 mennesker livet i løbet af tre-fire dage, mens over 100 personer er blevet såret i sammenstød mellem demonstranter og amerikanernes afghanske marionetpoliti.

Det rapporteres også, at FN-kontorer og kontorer for vestlige såkaldte hjælpeorganisationer, der støttes af besættelsesmagten, herunder det danske Mission Øst, er blevet vandaliseret og sat i brand af rasende folkemængder, med bønder, arbejdere og unge i forening. Amerikanske og israelske flag og dukker af USA's præsident Bush er blevet brændt af under stor jubel.

Koran-historien blot dråben

Protesterne, der startede i den sydøstlige by Jalalabad den 10. maj og senere hastigt bredte sig til andre byer, skulle angiveligt være et resultat af, at forhørsledere på USA's ulovlige Guantanamo-base på Cuba – under forhør af de kidnappede muslimske gidsler – har revet eksemplarer af muslimernes hellige bog Koranen i stykker og skyllet dem ud i toiletet. Det stod at læse i det amerikanske ugemagasin Newsweek den 9. maj.

Men efter at USA's udenrigsminister Condoleezza Rice fordømte vanhelligelsen af Koranen, meddelte Newsweek pludselig, at hele historien fra Guantanamo-basen var ukorrekt. Men hvorfor skulle et propagandamagasin for amerikansk imperialism og "krigen mod terror" skrive noget om USA's regering, som var direkte løgn?

Det mest sandsynlige er, at historien er fuldstændig rigtig, og at Pentagon efter de voldsomme reaktioner i store dele af den muslimske verden har talt

Studerende i Kabul i protest mod besættelsesmagt USA

med store bogstaver og bedt Newsweek fabrikere en berigtigelse, hvilket bladet, der i sine spalter ikke så sjældent peger fingre ad lande, hvor den fulde ytringsfrihed ikke hersker, hyklerisk har gjort. At Newsweek overhovedet bragte den skændige Koran-historie, viser blot hvor lidt det og den fascistoide mainstreampresse i USA i almindelighed forstår og ringeagter den muslimske verden.

Historie eller ej, så er det ikke amerikanske tortureksperters respektløse optræden tusinde af kilometer væk, som har været selve årsagen til de omfattende protester i Afghanistan. Det er nok snarere blot den berømte dråbe, der har fået bægeret til at flyde over. Den egentlige årsag til de nuværende uroligheder ligger i Afghanistan selv.

Besættelsen er brutal og upopulær

Besættelsen af Afghanistan har aldrig været populær i den næsten 30 millioner store afghanske befolkning, som har gået så grueligt meget igennem, ikke mindst i de sidste 25 år, hvor den ene krig og besættelse har afløst den anden.

Det er heller ikke meget, vi har hørt fra Afghanistan i de næsten fire år, hvor landet har været besat. Det skyldes, at "succeshistorierne" er udeblevet.

USA's "genopbygning" af Afghanistan har ikke været noget at prale med, fordi hvis den havde været det, så skulle de USA-loyale, vestlige medier nok have rapporteret længe og indgående om den.

Til gengæld går det godt for de mere end 3.000 vestlige "hjelpeorganisationer", der tager sig godt betalt for deres "arbejde" og lever det søde liv i Kabuls bedste kvarterer. Stillet over for krav fra afghanske samarbejdspolitikere med tidligere planlægningsminister Ramazan Bachardoust i spidsen om at offentliggøre deres regnskaber var der kun lidt over 400, som gjorde det.

Det er forståeligt, at vestlige nødhjælpssvindlere ikke har lyst til at fortælle, hvad deres kolossale midler egentlig bruges til. Men kendsgerningerne taler deres tydelige sprog: Til trods for de mere end 10 milliarder dollars, som siden januar 2002 er blevet pumpet ind i Afghanistan i udviklingsstøtte, så er Afghanistan ifølge FN's Human Development Report 2004 det sjette-dårligste sted at leve i på kloden. Kun de "glemte" afrikanske lande Burundi, Mali, Burkina Faso, Niger og Sierra Leone er dårligere.

En anden aktuel FN-rapport tegner samme dystre billede. I Afghanistan National Human Development Report 2004 kan man blandt andet læse, at der hver 30. minut dør en afghansk kvinde af fødselsrelaterede årsager, at 20 procent af Afghanistans børn dør, før de er fyldt 5 år, og at de fattigste 30 procent af befolkningen i Afghanistan kun besidder 9 procent af nationalindkomsten, mens de rigeste 30 procent råder over hele 55 procent.

Narkoproduktion og amerikanske militærbaser

Det eneste, der, mens Vestens befolkninger er blevet dopet med fuldstændigt skævvreden information om en åbnet frisørsalon, biograf eller pigeskole i Kabul, virkelig er blevet opbygget i Afghanistan, er narkoproduktion og amerikanske fængsler og militærbaser. Det er til gengæld foregået effektivt.

Efter at det erklæret islamiske Taliban-styre stort set havde udryddet heroinproduktion i Afghanistan, så er landet i dag verdens ubestridte heroin-

land nummer ét med 87 procent af klodens samlede heroinproduktion, en produktion, der mestendels kontrolleres af amerikansk støttede narkogangstere, de såkaldte krigsherrer. Narkoproduktionen, der er med til at finansiere USA's krigsmaskine, ligesom Iraks olie i øvrigt, menes at udgøre ikke mindre end 60 procent af Afghanistans BNP.

Med hensyn til amerikanske militærbaser findes der to store af slagsen i Afghanistan. Det drejer sig om Bagram Air Base nord for Kabul og Kandahar Air Field i den sydlige del af landet. De har lige fået en opgradering af en værdi af 83 millioner dollars og er en del af USA's militære strategi for omringning af Iran, Rusland og Kina og kontrol over det olie- og gasholdige Centralasien.

USA har også mere end 20 fængsler rundt om i Afghanistan og et egentligt "opsamlingssted" i tilknytning til militærbasen i Bagram. Hvor mange afghanere og andre der tilbageholdes her, vides ikke.

Juristen Ahmad Nader Nadery fra den afghanske menneskerettighedsorganisation Afghan Independent Human Rights Commission udtalte den 19. marts til den britiske avis The Guardian:

"USA er i færd med at omdanne Afghanistan til et kæmpe amerikansk fængsel. Det, vi har at gøre med, er en militær strategi, som har affødt alvorlige krænkelser af menneskerettighederne, og hvori Afghanistan kun er en del. I de sidste 18 måneder har kommissionen registreret mere end 800 klager over menneskerettighedskrænkelser begået af amerikanske soldater."

De amerikanske militærbaser er et omstridt punkt i Afghanistan, og da den amerikansk støttede "præsident" Hamid Karzai den 8. maj offentliggjorde et "strategisk samarbejde" med USA og erklærede sin støtte til at gøre baserne permanente, har de patriotiske følelser fået stadig større styrke.

Karzai var da også den første til at sige, at demonstrationerne intet har med besættelsen af Afghanistan at gøre.

"Dette har intet med antiamerikanske følelser at gøre; det skyldes nyheden om vanhelligelsen af Koranen," sagde Karzai efter et møde med NATO-folk i Bruxelles, hvor han "bad om" en fortsat NATO-styrke i Afghanistan for at "hjælpe" landet.

Protester mod besættelsen og styrket modstandskamp

Afghanistans Venstreradikale i Jalalabad, en venstreorienteret gruppe, har en anden opfattelse og udtalte i en erklæring den 13. maj:

"Det afghanske folk betragter imperialismagterne som besætttere, ikke som fredens og velstandens engle. Det betragter de indsatte myndigheder som et redskab i den amerikanske imperialismes tjeneste og ikke som deres eget folks tjenere."

Og fra et ukendt sted i Afghanistan sagde Abdol Hai Motmain, en talsmand for Taliban, at de nylige demonstrationer viser, at det afghanske folk ikke vil acceptere amerikanske tropper i Afghanistan, og tilføjede, at den amerikansk støttede afghanske regering aldrig vil være i stand til at undertrykke den afghanske nations følelser.

Og Taliban er langtfra slået. I april åbnede de den mobile radiostation Shariat Shagh (Den Islamiske Lovs Stemme), og især i det sydlige og østlige Afghanistan bekæmper de den ameri-

kansk ledede besættelsesmagt. Foråret har talibanerne startet med fornyet aktivitet og med mere sofistikerede våben, som angiveligt smugles over den afghansk-pakistanske grænse. Og da en rumænsk soldat i sidste måned blev dræbt, idet hans pansrede jeep blev sprængt i luften, var det af en moderne antitank-mine. Så sent som den 9. maj blev to amerikanske soldater dræbt i den østlige del af Afghanistan.

For tiden gennemlever Afghanistan de hidtil største protester vendt imod besættelsesmagten og dens lokale og udenlandske kollaboratører.

Det er absolut en positiv udvikling. Frihed og uafhængighed er nemlig helt afgørende betingelser for fred og social fremgang for det afghanske folk. De seneste begivenheder i Afghanistan tyder på, at modstandskampen også der – ligesom i Irak – styrkes i denne periode. Irak og Afghanistan er én og samme kamp mod én og samme fjende. Det er frihedskamp, og fjenden hedder det imperialistiske USA.

Carsten Kofoed er bestyrelsesmedlem i Komiteen for et Frit Irak

Tag med på

Antifascistisk og antiimperialistisk sommerlejr på Midtsjælland 8. juli – 15. juli 2005

- * USA's globale strategi
- * Irak, Palæstina, krigen mod terror
- * Statsfascisme og nazibevægelser
- * Den europæiske Union og globaliseringen
- * Folkenes modstand
- * Debat, musik, teater, sport, fest...

Start fredag den 8. juli om aftenen – Afrejse fredag den 15. om morgenen

Priser med 7 overnatninger og fuld pension: 1.150,- Fattigrøve og unge 900,-
Børn 7-13 300,- Børn under 7 gratis. Ophold pr. døgn 190,-

For tilmelding, kontakt

DKU på tlf. 60 80 96 96 / email: dku@dku99.dk

APK på 35 43 49 50 / email apk@apk2000.dk

eller skriv til

DKU c/o Oktober, Egilsgade 24 kld., 2300 KBH S

Husk at oplyse navn, adresse og evt. email

Arr: DKU, Unge mod fascisme, Stop Terrorkrigen, APK m.fl.

Sejren over fascismen – arbejderne og folkenes værk

For 60 år siden overvandt arbejderne, folkene, de demokratiske regeringer, de progressive sociale kræfter fascismen. Dette betød afslutningen på den 2. verdenskrig; det satte et punktum for det folkemord, som var startet af de fascistiske aksemagter, bestående af Hitler-Tyskland, det fascistiske Italien og det imperialistiske og reaktionære Japan, mod folkene i Europa, Asien og Afrika, mod Sovjetunionen. Det satte punktum for forfølgelsen af jøderne og 'holocaust', for klapjagten, torturen og morderne på fagforeningsfolkene, de revolutionære og kommunisterne.

Det fascistiske vilddyr bedrev mord og unævnelige bestialske handlinger; det invaderede lande, massakrerede folk og lagde byer i ruiner, det oprettede 'kz-lejrene', hvor det underkastede hundredtusinder af mennesker slavearbejde, tortur og tilintetgørelse. Det påstod, at det byggede et 'tusindårsrige'.

USSR – socialismens fædreland, skydeskive for imperialisterne

USSR, der blev født af Oktoberrevolutionen, gik fremad og opnåede vigtige videnskabelige og teknologiske succeser – og først og fremmest byggede det arbejderne nye samfund.

Disse skabte et stort land, med en ekstraordinær produktion og et mobiliseret folk. Det var en ny magt, som manifesterede sig kraftfuldt, et eksempel for verdens arbejdere og folk, et fyrtårn for udbredelsen af socialisme i alle klodens afkroge. Det var en klippe, som de imperialistiske landes ekspansion knustes imod. USSR blev helt fra begyndelsen af imperialisterne og fascisternes set som en fjende, der skulle tvinges i knæ.

Fascismen foreslog at oprette en 'ny orden', de 'højerestående folks' herredømme over verden. Det var i denne ånd, den vendte en enorm militærmagt mod Sovjetunionen, imod kommunismens land. Den var bevidst om, at dens tørst efter ekspansion kun kunne opfyl-

Udtalelse fra Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer

des ved at tilintetgøre sovjeternes store land.

Forspillet til Anden Verdenskrig var diplomatiske forhandlinger mellem de europæiske imperialistiske lande, England, Frankrig og Tyskland, med det mål at vende den enorme tyske krigsmaskine mod Sovjetrusland.

De tøvede ikke med at ofre Tjekkoslaviet og Polen i denne hensigt.

Sovjetunionen deltog for sit vedkommende i forhandlinger, i den diplomatiske kamp, med det formål at forsvare dens suverænitet, integritet og selve dens eksistens, for at forsvare og styrke socialismens magt.

Den tysk-sovjetiske pagt

Et resultat af disse forhandlinger var underskrivelsen af ikke-angrebspagten mellem Sovjetunionen og Tyskland, kendt under navnet Molotov-Ribbentrop-pagten.

Denne aftale var en succes for det sovjetiske diplomati, som gjorde det muligt at vinde kostbar tid til at sikre og udvikle våbenindustrien, til at sikre og udvikle Den Røde Hær, til at organisere de arbejdende og sovjetfolkene til forsvaret af det socialistiske fædreland.

Da Tyskland og Italien invaderede Sovjetunionen, lagde de landet i ruiner og ødelagde de store civile anlæg. De dræbte millioner af civile og begik bestialske krigsforbrydelser i større skala end dem, de begik i Frankrig og de øvrige besatte lande i Europa.

De tyske styrker syntes uovervindelige; de rykkede langt ind i landet, til Moskvas forstæder, og det lykkedes dem at belejre Stalingrad. Den sovjetiske regering, Den Røde Hær, arbejderne og folket rykkede tilbage for den tyske hær fremmarch, men lod hundredtusinder af partisaner blive tilbage bag fjendens linjer, som udførte et beundringsværdigt arbejde under Den store Fædrelandskrig.

Stalingrad og modstanden

Ved Stalingrad udkæmpedes et blodigt og afgørende slag.

Det lykkedes denne fæstning og soldaternes og sovjetfolkernes patriotisme at udholde belejringen og til sidst at vende krigens retning ved at vinde dette slag.

På alle kontinenter voksede fordømmelsen og vreden mod det fascistiske diktatur uophørligt, og modstanden organiserede sig.

I de besatte lande organiserede den væbnede modstand mod besættelsesmagten sig. I denne krig, som havde karakter af en national befrielseskamp, spillede de kommunistiske partier og deres medlemmer en rolle af første rang, ved beslutsomt at påtage sig deres ansvar og gennemføre en heroisk kamp. Alliancer blev dannet, fronter blev skabt, som forenede alle, der forsvarede fædrelandet, alle, som gik op imod fascismen: arbejderne og folkene, kommunister og socialdemokrater. På det internationale plan opbyggedes De Alliere-

des store Internationale Antifascistiske Front, som omfattede De Forenede Stater, England, Frankrig, Sovjetunionen og en lang række andre lande.

Kampen mod fascismen og de allieredes sejr kostede strømme af blod. Mere end 50 millioner mennesker, heraf et stort antal civile, betalte med deres liv. USSR betalte den højeste pris i menneskeliv: syvogtyve millioner mennesker, soldater og civile.

Hovedbyrden ved krigen blev båret af arbejderklassen og folket. I særdeleshed af Sovjetunionen og Den Røde Hær, der formede et militært og politisk kontingent, som kunne gå til modangreb og bevæge sig i retning af Tyskland. I disse kampe deltog også arbejdere og bønder, demokrater og patrioter i de øvrige besatte lande. Det var et militært epos, som befriede adskillige lande og nationer. Vestfronten, slagmarken, hvor de amerikanske, engelske og franske hære intervererede, bidrog ligeledes til sejren.

Millioner af soldater fra Den Røde Hær rykkede hen over Øst- og Centraleuropa. De bekæmpede heroisk Hitler-hæren, påtvang den det ene nederlag efter det andet og indtog Berlin den 1. maj 1945.

USSR's internationalisme

Det bolsjevikiske Kommunistiske Parti, Sovjetunionens regering, Den Røde Hær og de sovjetiske folk var ubrydeligt forenet omkring forsvaret af det socialistiske fædreland. De afspejler dette store lands kolossale ressourcer, den socialistiske opbygnings betydelige frugter og millioner af soldaters og civiles liv, som ofrede sig i den store sags tjeneste, som befriede menneskeheden fra fascismens barbari.

Dette var muligt, fordi socialismens idealer, marxismen-leninismen og den proletariske internationalismes principper besjælede partiet, arbejderklassen og folket i USSR. Fordi det kommunistiske parti var bevidst om sit ansvar for opbygningen og forsvaret af det socialistiske samfund; fordi partiets ledelse forstod de økonomiske og politiske omstændigheder, som forårsagede krigen, og derfra kunne udlede en rigtig, retfærdig og smidig politik; **fordi kammerat Stalin, leder af det sovjetiske**

Den Røde Hær hejser befrielsens røde flag over rigsdagsbygningen i Berlin. 1. maj 1945

parti og stat, spillede en bemærkelsesværdig rolle i den socialistiske opbygningsproces, for partiets enhed og for parti-medlemmernes vilje til at gå i spidsen i fædrelandskrigen.

Man kan ikke forstå sejren over fascismen, hvis man ikke tager højde for kommunisternes, arbejderklassens og folkene i de besatte landes ekstraordinære faste beslutsomhed, som under de vanskeligste betingelser kunne organisere væbnet modstand, guerillakrig, som rettede formidable slag mod de fascistiske styrkers bagtrop. De blev til en militær og politisk bastion, som arbejdede for de fascistiske besætters nederlag og fordrivelse, hvilket i Albaniens og Jugoslaviens tilfælde førte til revolutionens sejr.

De andre fronter

I disse store slag kan man ikke overse den heroiske modstand, som blev ydet af folkene i de asiatiske lande, som Japan invaderede, ikke mindst i Kina og Vietnam. Under ledelse af de kommunistiske partier organiserede de den nationale befrielseskrig og smed japanerne ud; de var afgørende for fascismens nederlag på dette kontinent.

Den antifascistiske bevægelse, som organiserede sig i praktisk talt alle lande, blev opflammet af de kommunistiske partier, af de revolutionære, af patrioterne og demokraterne. Denne bevægelse spillede ligeledes en særlig rolle i denne krig og for denne sejr.

De kapitalistiske lande, som var blandt de allierede – USA, England, Frankrig, Canada – spillede også en hovedrolle. De investerede politisk og militært i denne krig og medbragte vigtige materielle midler og en meget stor mængde soldater.

Vores forpligtelse i dag

60 år efter arbejdernes, folkenes og den progressive menneskeheds sejr over fascismen, dens forbryderiske handlinger og folkemord, bekræfter vi, kommunister forenet i Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer, vores forpligtelse over for revolutionen og socialismen, for menneskehedens frigørelse.

Vi bekræfter vores vilje til at kæmpe for fred mellem folkene og nationerne, vores overbevisning om, at det ikke vil være muligt, uden at kapitalismen og imperialismen – kilden til krig og aggression – omstyrtes med revolutionens sejr på internationalt plan, med opbygningen af socialismen og kommunismen.

De bedste traditioner i kampen for frihed og socialisme er blevet nedfældet af arbejderklassen og de proletariske revolutionære. De udgør en arv også for de nuværende generationer af kommunister. Vi tilegner os dem beslutsomt, og vi sætter os ind for at føre dem op på et højere niveau ved at tage ansvaret for at forberede og gennemføre revolutionen i ethvert af vore lande og på internationalt plan.

**Hæder og ære til
de antifascistiske kæmpere!**

**Leve Sovjetunionen
og Den Røde Hær!**

**Leve arbejderklassen og verdens folk,
som kæmper for deres frigørelse!**

**Død over imperialismen!
Revolutionen leve!**

Dansk afstemning og fransk Nej

Enhedslistens EU-ordfører og ungdomsorganisationen Rød Ungdom har udtalt, at den danske folkeafstemning bør gennemføres den 27. september, uanset hvad Frankrig (eller Holland) stemmer.

Rød Ungdom siger: 'Hvis Frankrig, Holland eller Danmark stemmer nej, står det klart, at forfatningen er død, men det er stadig vigtigt at give mulighed for en dansk afklaring.'

Det er en holdning, som ikke tager afsæt i den ændring af situationen, som et nej i Frankrig vil udløse.

Hvad man i Danmark og alle andre steder bør understøtte er, at et fransk nej reelt betyder, at forfatningen er faldet og skal skrottes! Og dette krav skal rejses massivt allerede dagen efter (30. maj) i Danmark og alle andre steder op til topmødet i EU den 16. juni. En anden linje end det er at sige som Anders Fogh: at det er et rent fransk problem, og de må forhandle sig til en undtagelsesmodel som den danske, og stemme igen ...

Jeg synes det hænger sådan sammen:

Hvis et land stemmer nej i en folkeafstemning, så bør landets regering selvfølgelig ikke ratificere forfatningen (ej heller via undtagelser og omafstemninger). Da alle medlemslande skal skrive under, er den altså faldet. Altså: Ét land er nok til at projektet skrottes. Og hvis traktaten er skrottet, er der

ingen mening i at stemme om den!

Hvis regeringslederne prøver at vige uden om dette, så er det en ny situation – og det bedst tænkelige udgangspunkt for en skærpelse af kampen mod traktaten – f.eks. i Danmark.

Det er vigtigt med en kampagne, fordi der er en forbindelse mellem den politiske mobilisering i befolkningen og evnen til at sige nej ved en folkeafstemning.

At få et flertal ved en folkeafstemning i Danmark (hvis den ikke tages af bordet) vil under alle omstændigheder være en svær opgave, selv hvis Frankrig og/eller Holland stemmer nej. Vi vil få en afstemning i Danmark, hvis traktaten overlever topmødet i juni. Gør den ikke det, vil der ikke være noget at stemme om.

Derfor står den egentlige internationale kamp om at få skidt skrottet naturligvis allerede nu ved den første lejlighed.

Franz Krejbjerg

medlem af Folkebevægelsen mod EU's bestyrelse Århus

Til Georg - Washington

At du kaldes røvhul af en landsmand
af mig, knytter mig nærmere til dig,
da jeg betragter dig, - med rette,
ikke bare som USA's, men hele verdens hersker,
- og som god indianer der følger sin høvding
i krig overalt hvor befales,
vil min bue og pil indstilles
med sigte på alt, der trodser hvad du befaler,
- thi jeg slutter dette lille brev med ordene,
dit er riget, magten og æren i al evighed.

Din altid underdanige,
- Anders

Terrorpakken og anklagen mod Greenpeace

Foreningen Oprør har gang på gang advaret mod den nedbrydning af retssikkerheden, der skete under revideringen af straffeloven i 2002, den såkaldte 'terrorpakke'.

Civilsamfundet mister i stigende grad sin beskyttelse mod statsmagten. Retssikkerheden og ytringsfriheden er truet af svævende og elastiske bestemmelser, der baner vej for en høj grad af statslig vilkårlighed.

Denne vilkårlighed kan ramme aktivitetsformer, der er og bør være ganske normale i et demokratisk samfund. Straffelovens paragraf 114 kan bringes i anvendelse mod faglige arbejdskampe, civile ulydighedskampanjer og den mellemfolkelige solidaritet med andre i deres opgør med illegitime stater og folkeretsstridig besættelse. Og søges nu bragt i anvendelse mod Greenpeace, der i oktober 2003 trængte ind i Axeltorvet i protest mod gensplejede afgrøder.

Det er samtidig tankevækkende at fredelige folkelige opstande som i Ukraine og andre samfund i de senere år, hvor parlamentsbygninger og regeringskontorer blev spærret, under andre politiske forudsætninger ville blive betegnet som 'terroristiske'. Dette fremhæver yderligere vilkårligheden i det tankesæt, der ligger til grund for terrorlovgivning, 'terrorlisterne' og den såkaldte 'krig mod terror'.

Begreber som 'retskulturel forfald' og 'politistat' er blevet taget i anvendelse af ellers forsigtige retsekspertter til beskrivelse af de senere års udvikling i retsplejen og straffeloven. Ikke mindst er det stigende antal hemmelige procedurer i retsplejeloven blevet udsat for ætsende kritik. Det er på tide at denne kritik bliver taget alvorligt.

Foreningen Oprør vil fortsat udfordre terrorlovgivningen, 'terrorlisterne' og den såkaldte 'krig mod terror' på en mærkbar og opsigtsvækkende måde.

12. maj 2005

På Foreningen Oprørs vegne
Christina Søby
Patrick Mac Manus
John Jakobsen

Hilsen fra Fredsfestival 2005

Den 24-25 maj fik Sverige besøg af en stribe krigsforbrydere med NATOs generalsekretær Jaap de Hoop Scheffer og den britiske udenrigsminister Jack Straw i spidsen. Condoleezza Rice var annonceret, men meldte afbud. Det var okkupationsmagterne USA og Storbritannien, som afholdt møde i NATO-organet EAPC i det fredelige Åre i Jämtland.

Svenske krigsmodstandere protesterede ved mødet og en række andre steder mod denne åbenbare tilnærmelse af det 'neutrale' Sverige til NATO – og mod både NATO og USA.

Fra Fredsfestival 2005 i Karens Minde Kulturhus i København blev der sendt en solidarisk hilsen til protesterne – og bl.a. de to amerikanske sangere David Rovics og Ann Feeney og deres svenske kollega Jan Hammerlund tog videre fra festivalen til Åre for at deltage i protesten.

Gerd Berlev fremlagde hilsenen fra festivalen med disse ord:

”Med en hoveddagsorden for dette møde, der hedder International krisehåndtering er det åbenbart for enhver, at NATO-alliancen og dennes partner-

skaber har bevæget sig i modsat retning af den oprindelige alliances angivelige forsvars-strategi.

Efter september 2001 lovede EAPCs 46 lande at gøre alt for at bekæmpe 'terrorens svøbe' og deltog derefter aktivt i krigen mod og besættelsen af Afghanistan, og igennem PfP udvikles partnernes styrker til at kunne operere effektivt sammen med NATO. I dag udgør alliancen og dens partnere i praksis USA's forlængede arm.”

Festivalen vedtog enstemmigt udtalelsen.

Til protesterne mod NATO-mødet i Åre, Sverige

Fredsgrupper og deltagere på Fredsfestival 2005, 21. maj i København, samlet for at markere fredsbevægelsens krav om, at de danske tropper trækkes hjem fra Irak NU og den ulovlige besættelse af Irak ophører, udtaler i anledning af Det Euro-Atlantiske Partnerskabsråds (EAPC) og Partnerskab for Freds (PfP) såkaldte Forum for sikkerheds årlige møde i Åre, Sverige den 24. og 25. maj 2005:

Vi overbringer en hilsen til vores svenske brødre og søstres protester mod Sveriges samarbejde med NATO og vi støtter jeres protester mod NATO-alliancen og dens partnerskaber.

Disse er i dag en vigtig del af USA's dagsorden for global militær dominans på bekostning af liv, sundhed og vel-

færd for verdens folk og alt levende.

I Danmark forenes vores kræfter om modstanden mod Danmarks deltagelse i den ulovlige krig mod Irak og regeringens uforbeholdne støtte til USA's internationale dagsorden.

Enhver militær støtte til USA's interesser overalt på kloden er samtidig en støtte til, at USA kan føre krig i Irak.

Således er protesterne mod NATO og alliancepartnernes militære indgriben i andre landes forhold også en del af vores kamp og en del af vores fælles bestræbelser.

Ikke mindst ønsker vi i dag at påpege, at Condoleezza Rice er direkte medskyldig i og medvidende om krigsforbrydelserne i Afghanistan og Irak. Det er ikke irakerne eller andre, der er krigsforbrydere, det er Condoleezza Rice, George Bush, Tony Blair og også hr. Anders Fogh Rasmussen, der må anklages som krigsforbrydere.

Odense:

Antiimperialistisk Debat om USA, ISRAEL og EU

Lørdag den 4. juni kl. 13. – ca. 17
Ejbykolen (Biblioteket)
Ejby Kirkevej 15

USA / Zionismen og kampen for verdensherredømme

Zionismen: USA's vigtigste allierede for verdenskontrol og kontrol i Mellemøsten
Omar Dhahir, dansk iraker Odense

Monopolernes EU - en militær supermagt under udvikling

Ved siden af Kina er EU USA's største rival for kontrol over lande og markeder. Derfor nej til unionsforfatningen i september

Franz Krejbjerg, medlem af Folkebevægelsen mod EU's bestyrelse Århus

Arr.: RØD 1. MAJ KOMMITEEN i Odense

”En anden verden er mulig”

Anne Feeney og David Rovics
samt indslag om globalisering og international solidaritet

Mandag den 30. maj kl. 19
Hos Træ - Industri - Byg
Grønnegade 16 - 18
5000 Odense C
Arr. TiB, Odense

OKTOBER BOGBUTIK

København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100

5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.00

lørdag 10 - 13

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Fire måneders nedtælling

Tyske, franske og andre statsledere og toppolitikere har tidligere med stort nederlag til følge forsøgt at blande sig i danskernes EU-afstemninger. I disse dage forsøger Poul Nyrup Rasmussen og andre fra de europæiske socialdemokratiske partier at intervenere i den franske valgkamp for derigennem at håbe på et "afgørende udslag på vægten".

De foreslår blandt andet, at EU bør fordoble andelen af vedvarende energi til 12 procent inden 2020, at der skal mere fokus på ligestilling på arbejdsmarkedet i EU, at der skal skabes en sammenhængende plan for investeringer og vækst, samt at der skal skrives et charter, som beskytter den offentlige service i EU-landene. Det skorter ikke på hensigtserklæringer.

Poul Nyrup Rasmussen udtaler, at det franske folk finder det interessant at høre, hvad en tidligere dansk statsminister mener om det franske folks interesser på dette spørgsmål. Vi får se.

I midten af denne måned mødtes EU's udenrigsministre for at diskutere EU-budgettet for 2007 til 2011. Der var lagt op til et politisk og økonomisk rivegilde, hvor monopolkapitalen kræver yderligere adgang til midlerne på bekostning af blandt andet udvikling af de fattige områder i EU. Monopolerne dækker sig ind under, at midlerne til forskning og udvikling af nye job skal fordobles, hvilket er subsidier direkte ned i lommen på dem selv.

Man behøver ikke at afvente 2007 for at konstatere modsætningerne mellem de forskellige EU-lande. Tyskland og Frankrig har i årevis ikke overholdt betingelserne for deltagelsen i den fælles valuta, men har samtidigt på grund af deres stormagtsstatus kunnet undsige sig EU's normale strafprocedure i form af indgreb i det enkeltes lands finanslov.

Allerede nu melder adskillige økonomier under EU's paddehat om elendige økonomiske resultater. Det afspej-

Unionsforfatningen betyder "Europas Forenede stater" i monopolernes billede, en imperialistisk stormagt. Forfatningen præciserer, at EU også er en militærunion, og forpligter alle medlemslande til stadig oprustning.

Forbundslederne indtager nu som altid positionerne: Der bukkes, nejes, skrabes og slikkes for som aristokrater at opnå den højeste gunst.

Faglig kommentar

ler økonomisk stagnation, når det er værst. Italien får en vækst på 0 pct. Andre økonomier lidt højere. Det økonomiske opsving blæste hurtigt forbi!

Nu bides hestene.

Hvis de bides tilstrækkeligt hårdt, vil de understøtte det franske folks NEJ. Det er tidligere set, at deres indbyrdes modsætninger har spændt ben for deres fælles interesser.

Kendsgerningen er, at et fransk NEJ vil kuldaste Unionsforfatningen.

Det er samtidigt et faktum, at den danske regering, De Radikale og Socialdemokraterne ikke vil anerkende denne kendsgerning, men alligevel gennemføre en dansk folkeafstemning.

LO og forbundsledere i de største danske fagforbund har rettet sig ind efter situationen. CO-Industri og Dansk Metal melder klart flag: Danmark kan ikke klare sig alene!

Hertil har de i samarbejde med Dansk Industri foretaget en undersøgelse blandt 1.334 danske vælgere, hvoraf 60 pct. mener, at "vores" kon-

kurrenceevne er afhængig af afstemningsresultatet. Ikke mindst det argument er vi blevet tudet ørene fulde med de sidste 30 år, så det er faktisk ret beskæmmende, at kun seks ud af ti vælgere repræsenterer det standpunkt. Hvor mange arbejdere der tror på udsagnet, viser undersøgelsen ikke.

Det står straks værre til i det nye sammensatte – SiD & KAD – forbund 3f. Tidligere rummede SiD faktisk et flertal af modstandere og skeptikere, der dog blev majoriseret væk, desto højere op i forbundsstrukturen man kom. Indtil sammenlægningen var situationen i SiD's hovedbestyrelse fifty-fifty, når det gjaldt EU, men det har sammenlægningen rådet bod på.

På et nyligt afholdt hovedbestyrelsesmøde har 3f besluttet med 44 kontra 24 at anbefale et JA til unionsforfatningen. Poul Erik Skov Christensen, formand for 3f, er tydeligvis glad for at have manet skeptikerspøgelset i jorden.

I sin glæde glemmer han helt, at han blot gentager gamle nedslidte argumenter:

- Sociale værdier og fuld beskæftigelse har fået en mere fremtrædende plads i den ny traktat, som lægger op til mere åbenhed og politisk kontrol til de nationale parlamenter.

3f's formand vurderer også, at unionsforfatningen ikke indeholder dramatiske forandringer.

Poul Erik Skov Christensen lyver hurtigere, end en hest kan løbe!

Unionsforfatningen betyder "Europas Forenede stater" i monopolernes billede, en imperialistisk stormagt. Forfatningen præciserer, at EU også er en militærunion, og forpligter alle medlemslande til stadig oprustning.

Forbundslederne indtager nu som altid positionerne: Der bukkes, nejes, skrabes og slikkes for som aristokrater at opnå den højeste gunst.